

Kurs Omega:

Praktyczne przygotowanie
dla
założycieli kościołów

Czynienie uczniami Jezusa

Opracowany przez

The Alliance for Saturation Church Planting

we współpracy z

Peter Deyneka Russian Ministries

**Kurs Omega:
Praktyczne przygotowanie dla chrześcijan zakładających kościoły
Czynienie uczniami Jezusa**

Published by
The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL 60473 USA
Tel: (800) 334-7017 E-mail: BibleLeague@xc.org www.bibleleague.org

Copyright ©1999 by *The Alliance for Saturation Church Planting*.
This material was prepared in cooperation with Peter Deyneka Russian Ministries, Project 250.

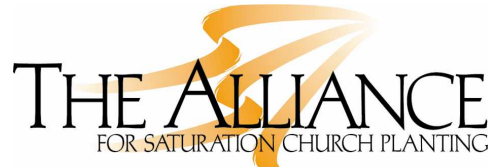
Pozwalamy i zachęcamy do kopiowania i rozprowadzania tego materiału w dowolnej formie, pod warunkiem, że: (1) będzie podany autor, (2) jeżeli dokonasz modyfikacji, zostaną one zaznaczone, (3) nie będziesz pobierał opłaty przewyższającej koszt kopiowania i (4) nie wykonasz więcej niż 1 000 kopii.

Jeżeli chciałbyś umieścić ten materiał w internecie lub jeżeli zamierzasz wykorzystać go w sposób inny niż powyższy, prosimy o skontaktowanie się z:

The Alliance for Saturation Church Planting, H-1111 Budapest, Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY,
tel.: +(36-1) 466-5978 and 385-8199 Fax: +(36-1) 365-6406. E-Mail: SCPAlliance@compuserve.com.

Zachęcamy także do tłumaczeń i adaptacji do własnego kontekstu kulturowego. W takim przypadku również prosimy o kontakt z *The Alliance*, żebyśmy mogli udzielić zachęty i poinformować innych, którzy mogą być zainteresowani użyciem twojej wersji językowej lub innym wykorzystaniem tego materiału.

Więcej informacji na temat służby *The Alliance* możesz uzyskać kontaktując się z:

P.O. Box 843
Monument, CO, USA 80132-0843
Toll-free: (800) 649-2440
E-mail: Contact_USA@AllianceSCP.org
www.AllianceSCP.org
Europe Field Office E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

Peter Deyneka

Russian Ministries

Project 250
P.O. Box 496, 1415 Hill Avenue
Wheaton, IL, USA 60189
Tel: (630) 462-1739 Fax: (630) 690-2976
E-mail: RMUSA@ASR.ru
www.russian-ministries.org

Tekst Biblii, jeśli nie zaznaczono inaczej, pochodzi z: „Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu”, Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, Warszawa.

Printed in Poland

O THE ALLIANCE

Program ten został przygotowany przez *The Alliance for Saturation Church Planting* we współpracy z Project 250 z Peter Deyneka Russian Ministries. *The Alliance* to grupa współpracujących kościołów i organizacji misyjnych, które mobilizują wierzących do napelnienia ewangelicznymi kościołami każdego kraju w Europie Centralnej i Wschodniej oraz byłym Związku Radzieckim. Saturation Church Planting to strategia starająca się założyć lokalne kościoły w każdym mieście, wiosce i osiedlu, aby ludzie, którzy przyjmą Chrystusa, mieli lokalną wspólnotę, w której mogliby wzrastać i przygotowywać się do służby. *The Alliance* wychodzi z założenia, że połączenie sił wzmaga skuteczność, redukuje powtarzanie się i demonstrowanie jedności wierzących w Chrystusa.

W CO WIERZYMYS:

- Kościół lokalny jest głównym narzędziem Boga w ewangelizacji i uczniostwie.
- Partnerstwo z kościołami i organizacjami misyjnymi ma kluczowe znaczenie dla pomnażania lokalnych kościołów i rozwoju ruchów zakładania kościołów aż do nasycenia.
- Praktyczne przygotowywanie przywódców jest konieczne dla zakładania kościołów i wzrostu kościoła.
- Traktat w Lozannie jest wyznaniem wiary dla *The Alliance*.

CO ROBIMYS:

Praktyczne przygotowywanie i doradztwo dla chrześcijan zakładających kościoły

The Alliance zapewnia oparte na praktycznych umiejętnościach przygotowanie w formie seminariów, z praktycznymi zadaniami służby mającymi na uwadze zakładanie pomnażających się kościołów.

Gromadzenie informacji

Właściwa informacja prowadzi do trafnych decyzji w zakładaniu kościołów. *The Alliance* może Ci pomóc przez szkolenie i konsultacje w zakresie gromadzenia informacji odnośnie do zakładania kościołów i ich wzrostu.

Konsultacje w zakresie ruchu modlitwy

Ruch zakładania kościołów rozpoczyna się od wizji, którą odkrywamy i udoskonalamy szukając w modlitwie Bożego planu. *The Alliance* może pomóc Ci lepiej zrozumieć rolę ruchów modlitwy w zadaniu zakładania kościołów oraz podpowie, jak wspierać ruch modlitwy w Twoim regionie.

Ukazywanie wizji

Czego Bóg chce dla twojego kraju? On pragnie, by wszędzie były kościoły! *The Alliance* może pomóc w ukazywaniu wizji nowych kościołów przez seminaria na temat zasad zakładania kościołów aż do nasycenia.

ABY UZYSKAĆ WIĘCEJ INFORMACJI, SKONTAKTUJ SIĘ Z:

The Alliance for Saturation Church Planting – Polska
ul. Trzmiela 1
60-185 Skórzewo
Tel: (0601) 229-213
E-Mail: ascp.poland@europe.com

The Alliance for Saturation Church Planting
Regional Resource Team
H-1111 Budapest
Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY
Tel: +(36-1) 466-5978 lub 385-8199
Fax: + (36-1) 365-6406
E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy wszystkim, którzy wnieśli swój wkład w przygotowanie podręczników tej serii. Następujące osoby przyczyniły się w dużym stopniu do ich powstania, głównie pisząc i redagując materiały. Panie, załóż swój kościół aż po krańce ziemi!

Jay Weaver, General Editor, *World Team*

Richard Beckham	<i>Greater Europe Mission</i>
David & Lisa Bromlow	<i>Christ For Russia</i>
Ron Brunson	<i>World Witness and United World Mission</i>
Don Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Bea Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Hunter Dockery	<i>World Harvest Mission</i>
Mike Elwood	<i>Greater Europe Mission</i>
Jeff Geske	<i>United World Mission</i>
Dave Henderson	<i>C B International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Bob Mackey	<i>United World Mission</i>
Bob Martin	<i>United World Mission</i>
Paul Michaels	<i>Grace Brethren Intl. Mission</i>
Norie Roeder	<i>United World Mission</i>
Ki Sanders	<i>World Team</i>
Larry Sallee	<i>UFM International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Eric Villanueva	<i>United World Mission</i>
David Westrum	<i>Interlink Ministries</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>

SPECJALNE PODZIĘKOWANIA ZA POMOC ADMINISTRACYJNĄ I TECHNICZNĄ DLA:

Edith Bond	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
David Gál	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
Nell Harden	<i>Retired English Professor</i>

Spis treści

WSTĘP: MYŚLENIE TYPU ‘Z’	I
I. na czym polega myślenie typu „z”?	i
II. zakładanie kościołów aż do nasycenia	ii
III. kilka niezbędnych kroków do osiągnięcia „z”	iii
IV. myślenie typu „Z” owocuje działaniem typu „z”	iv
Lekcja 1: Wprowadzenie Do Czynienia Ludzi Uczniami Jezusa	3
I. podstawa biblijna	3
II. Definicja ucznia i czynienia uczniem	5
III. boże wezwanie do czynienia uczniami	5
IV. w jaki sposób czynienie uczniami przyczynia się do zakładania kościoła	6
V. rozpoczynamy mając na uwadze cel	6
Lekcja 2: Twoja Rola w Czynieniu Uczniami Jezusa	9
I. duchowy wzrost	9
II. okazywanie swoim uczniom chrystusowej miłości	10
III. skupienie się na prawdziwych duchowych potrzebach ludzi zamiast na programach	11
IV. zmierzanie do powielania i pomnażania	12
V. częsta ocena swojej służby i gotowość do koniecznych zmian	12
VI. nauka, nauka i jeszcze raz nauka!	12
Dodatek 2A: Cechy Charakterystyczne Chrześcijańskiej Miłości	13
Lekcja 3: Znaj Swoich Ludzi, Znaj Swój Cel	15
I. pojmowanie celu czynienia uczniami	15
II. Znajomość obecnego stanu duchowego swoich ludzi	16
III. Praktyczne wskazówki czynienia uczniami Jezusa	18
Dodatek 3A: Niektóre Teksty NT o Wierze, Nadziei I Miłości	21
Lekcja 4: Pomaganie Uczniom w Duchowym Wzrastaniu	23
I. ustalenie powszechnych przyczyn duchowych zmagania	23
II. ustalenie wsparcia dla wierzących niezbędnego do pokonywania duchowych przeszkód	26
Dodatek 4A: Analiza Potrzeb Duchowego Wzrostu	29
Lekcja 5: Formy Czynienia Uczniami Jezusa	31
I. Forma I: wzrost indywidualny	32

II.	Forma 2: uczniostwo sam na sam	32
III.	Forma 3: służba małych grup	33
IV.	Forma 4: służba w dużej grupie.....	34
V.	przypomnienie	34
Dodatek 5A: Formy Czynienia Uczniami Jezusa		37
Lekcja 6: Seminarium na Temat Czynienia Uczniami Jezusa.....		43
I.	dyskusje w małej grupie (1/2 godziny)	43
II.	seminarium na temat czynienia uczniami Jezusa (20 Minut).....	44
III.	konkluzja (3 Minuty).....	44

WIZJA SCP

WSTĘP

Myślenie typu „Z”

CZEGO PRAGNIE BÓG?

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest podkreślenie roli, jaką pełni wizja w cyklu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Myślenie typu „Z” bierze pod uwagę to, czego pragnie dokonać Bóg dla swojej chwały na danym terenie.
- Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wypełnianiem Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie ich w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Posiadać wizję wychodzenia z ewangelią do świata, swego narodu, regionu, miasta, wsi i otoczenia.
- Zdawać sobie sprawę, że Bożą wolą jest, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mogli usłyszeć i zrozumieć przesłanie ewangelii oraz przyjąć Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawiciela.
- Zajmować się zakładaniem kościołów w oparciu o myślenie typu „Z” lub wizję docelową.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Myślenie typu „Z” przekazuje wizję *ostatecznego* Bożego planu dla danego narodu, regionu, miasta, wsi czy otoczenia. Plan ten polega na tym, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli ewangelię oraz mieli okazję przyjąć Jezusa Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawcę. Zastanów się, jak można w sposób jasny i przystępny przekazać koncepcję wizji docelowej w Twoim kontekście kulturowym.

WPROWADZENIE

Gdyby przywódcy chrześcijańscy zadali sobie pytanie: „Jaki jest ostateczny cel Bożego działania w dziejach ludzkości?” lub „Czego pragnie Bóg w miejscu, w którym Mu służę?”, jak wpłynęłoby to na sposób ich służby? Odpowiedzi na te pytania powinny zawierać wizję i określać zadania ich służby.

I. NA CZYM POLEGA MYŚLENIE TYPU „Z”?

Jaki jest ostateczny cel Bożego działania? Odpowiedź brzmi „Z” – końcowy skutek tego, czego Bóg pragnie dla każdego narodu, regionu, miasta, wsi bądź otoczenia. Działanie zmierzające do osiągnięcia tego celu oznacza jasne pojmowanie tego, czym jest „Z”. Biblia podaje wyraźnie, że Boża miłość obejmuje swym zasięgiem cały świat (Jana 3:16). W Liście do Tymoteusza Paweł podkreślił potrzebę modlitwy za wszystkich ludzi, ponieważ „Jest to bowiem rzecz dobra i miła w oczach Zbawiciela naszego, Boga, który pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tym 2:3-4). Piotr również wypowiada się na ten temat pisząc: „[Pan] jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia” (2 Piotra 3:9).

Skoro Bóg chce, aby wszyscy ludzie się opamiętali, to czy my nie powinniśmy podzielać tego pragnienia? Czy Bóg może się nami posługiwać, byśmy mobilizowali innych do osiągnięcia tego celu? Co mogłoby się wydarzyć, gdyby wszyscy chrześcijanie w danym kraju, regionie, mieście, wsi czy choćby najbliższym otoczeniu byli całkowicie przekonani, że Bóg pragnie, aby każdy Go poznał i widział chrześcijan żyjących pośród nich tak, jak Jezus? (1 Piotra 2:12)

Mimo to równie wiele fragmentów Pisma wskazuje na fakt, że nie wszyscy zostaną zbawieni. Nasz wszechmocny Bóg wie jedynie, kto będzie zbawiony. Zadaniem Kościoła jest zapewnienie każdemu szansy usłyszenia ewangelii.

Zanim przystąpisz do dalszej lektury, postaw sobie następujące pytania:

- Czego Bóg pragnie dla _____? (mojego narodu, regionu, miasta, wsi, otoczenia) Poświęć na odpowiedź jeden akapit.

- Co powyższa odpowiedź oznacza dla mojej służby? Czy to, czym się obecnie zajmuję, odzwierciedla Boże pragnienia?

Łatwo zauważyć, w jaki sposób myślenie typu „Z” może trafnie określać wizję i zadania we wszelkiej służbie.

II. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

W celu osiągnięcia „Z”, musi dojść do nasycenia. Pod pojęciem „nasycenia” rozumiemy docieranie kościoła do „wszystkich ludzi”, jak to podaje 1 List do Tymoteusza i 2 List Piotra. Z listów tych jasno wynika, że Bóg pragnie, aby każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli przesłanie Ewangelii oraz mieli okazję uwierzyć i okazać całkowite posłuszeństwo wobec Jezusa Chrystusa jako swego Pana i Zbawiciela. Istotną częścią chrześcijańskiego życia jest przynależność do miejscowego kościoła, gdzie wierzy się w Słowo Boże i Go naucza.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia (SCP) ma całkowicie biblijne podstawy. Jest to wcielanie w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła. SCP to wizja, strategia i służba napełniania krajów, regionów, miast, wsi i najbliższego otoczenia kościołami, które przedstawia ewangelię każdej osobie w jej języku i właściwej danemu krajowi kulturze.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wcielaniem w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przejścia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

A. Czy realistyczne jest oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z”?

Poza tym, że Bóg pragnie „Z” bardziej niż my, ekscytujący jest fakt, że w Piśmie mamy wyraźną obietnicę spełnienia celu „Z”. Obietnica napełnienia świata poznaniem Boga i Jego chwałą jest wyrażona w księdze Izajasza: „kraj się napełni znajomością Pana, na kształt wód, które przepelniają morze” (Iz. 11:9).

W księdze Objawienia apostoł Jan ma wizję nieba, z których dowiadujemy się o ostatecznym rezultacie Bożego działania w świecie, osiągnięciu celu „Z”, do którego zmierza historia ludzkości. Jan opisuje tłumy ludzi z każdego narodu, plemienia, ludu i języka oddających Bogu chwałę (Obj. 7:9)! A zatem oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z” jest realistyczne.

B. Co mówi sam Bóg na temat „Z”?

W jednej z najintymniejszych chwil spędzonych z Ojcem Jezus modlił się o jedność wśród tych, którzy w Niego wierzą: „aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś” (Jan 17:23b). Jezus pragnął, żeby świat wiedział, kim jest! Na tym właśnie polega „Z”!

Powtórzył tę prośbę dwukrotnie (Jan 17:21-23). Spróbujmy to sobie uzmysłowić – Bóg Syn w rozmowie z Bogiem Ojcem opisujący cel „Z”. Jest zatem jasne, że „Z” jest dla Boga sprawą niezmiernie istotną.

C. Jezus nauczał swoich uczniów o planie „Z”

Jezus uczył swoich uczniów myślenia typu „Z” zapewniając ich, że „najpierw musi być głoszona Ewangelia wszystkim narodom” (Mar. 13:10). Obiecał też, że ewangelia będzie głoszona aż do nasycenia narodów (Mat. 24:14, Łuk. 24:45-47).

III. KILKA NIEZBĘDNYCH KROKÓW DO OSIĄGNIĘCIA „Z”

W celu realizacji „Z” musimy przebyć w służbie etap od „A” do „Y”. Pismo podaje nam kilka zasad niezbędnych do odbycia etapu z „A” do „Y”, który jest konieczny do efektywnego wykonania „Z”. Warto zwrócić uwagę, że wszystkie te kroki mają coś wspólnego z „Z”. Zachowując stale w pamięci „Z” możemy dokonywać strategicznych posunięć odbywając etap od „A” do „Y”.

A. Modlitwa

Pod wieloma względami modlitwa stanowi integralną część dostrzegania realizacji Bożych celów na ziemi. Zwróć uwagę na następujące odnośniki:

- 2 Krn. 7:14 Jeśli lud Boży modli się tak, jak powinien, plan „Z” na pewno zostanie wykonany.
- Mat. 9:38 Lud Boży otrzymał nakaz modlitwy, aby pracownicy mogli wziąć udział w realizacji planu „Z”.
- 1 Tym. 2:1-4 Lud Boży ma się modlić po to, by zaistniały warunki sprzyjające realizacji planu „Z”. Paweł polecił Tymoteuszowi, by kościoły modliły się za przywódców w społeczeństwie w celu stworzenia odpowiednich warunków do szerzenia ewangelii.
- Obj. 5:8-10 „Z” jest skutkiem „modlitw świętych”.

B. Miłość i jedność

Gdy Jezus powiedział: „po tym wszyscy poznają”, miał na myśli miłość między chrześcijanami (Jan 13:35). Jasno stwierdził, że plan „Z” wymaga bardzo dobrych relacji międzyludzkich. Tylko w sytuacji, gdy wierzący będą się darzyć wzajemną miłością, ludzie będą wiedzieli, że należą oni do Chrystusa. Jeśli brak nam miłości, to niewiele pomoże wzrost liczebny – sprawi on jedynie, że ludzie będą nas postrzegać jako kolejny ruch religijny.

Jeśli świat ma poznać, że wierzący są uczniami Chrystusa, musi między nimi panować taka sama jedność jak ta, która łączy Jezusa z Jego Ojcem. Ilekroć Jezus mówi o swojej jedności z Ojcem, zawsze wskazuje na miłość i nierozzerwalną więź. Modli się o to, by nasza jedność była odbiciem jedności łączącej Ojca i Syna i o to, byśmy pozostawali z Nim w nierozzerwalnym związku (Jan 17:21,23).

C. Wizja

Jak wynika z zamieszczonych poniżej fragmentów Pisma, „Z” jest zadaniem o zasięgu globalnym i dotyczy wszystkich ludzi reprezentujących wszystkie narodowości i zakątki świata. Myślenie typu „Z” wymaga postrzegania całego świata Bożymi oczami.

- Ponieważ Bóg kocha wszystkich ludzi, posłał swego Syna, „aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (Jan 3:16).
- Jezus jest ofiarą „za grzechy całego świata” (1Jana 2:2).
- Duch Święty „przekona świat o grzechu” (Jan 16:7-11).
- Duch Święty daje chrześcijanom moc do świadczenia „po krańce ziemi” (Dz. Ap. 1:8).
- Jezus nakazuje swoim następcom: „idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody” (Mat. 28:18-20).
- Jezus zapewnił, że wiele jest osób gotowych Go przyjąć: „żniwo...wielkie” (Mat. 9:37).

D. Ewangelizacja

W celu realizacji planu „Z” kościół musi wysyłać ewangelistów wszędzie tam, gdzie jest niewielu wierzących lub gdzie nie ma ich wcale. Plan „Z” wymaga dotarcia do osób, które nie słyszały

ewangelii i przekazania im dobrej nowiny o zbawieniu. Paweł ujmuje to następująco: „...Jakże mieli uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mieli usłyszeć, gdy im nikt nie głosił?” (Rzym. 10:14).

Chrześcijanie muszą szukać miejsc, do których nie dotarła jeszcze ewangelia i osób, które jej nie słyszały, w każdej wsi, mieście, regionie i kraju. Wraz z rozpowszechnianiem ewangelii i zakładaniem kościołów w tych miejscach i wśród tych ludzi „Ci, którym o Nim nie mówiono, zobaczą Go, i ci, którzy o Nim nie słyszeli, poznają Go” (Rzym. 15:21).

E. Zakładanie kościołów

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich. Za pośrednictwem kościoła, zarówno niewidzialnego (w sferze duchowej) oraz widzialnego świat pozna „wieloraką w przejawach mądrość Boga” (Efez. 3:8-11). Kościół jako ciało Chrystusowe jest namacalną obecnością Jezusa Chrystusa na ziemi. Z chwilą gdy Jezus Chrystus zajmuje pierwsze miejsce w życiu kościoła, świat pozna, że jest On panem wszystkiego (Efez. 1:22-23).

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich.

Dzięki krwi przelanej na krzyżu ludzie zostali pojednani z Bogiem. Jezus Chrystus w swoim Kościele gromadzi wszystkich, którzy bez Niego nadal byłiby oddzieleni murem nieprzyjaźni. Pragnął on wśród tych ludzi żyjących dotąd w nienawiści „z dwóch rodzajów ludzi stworzyć w sobie jednego nowego człowieka, wprowadzając pokój” (Efez. 2:13-16).

Podobnie jak miłość i wierność współmałżonków jest zauważana przez członków wspólnoty, w której mieszkają, tak też widoczna jest relacja między Jezusem a Jego Kościołem (Efez. 5:22-23).

Członkowie kościoła są ze sobą powiązani tak jak części ciała, z których każda wykonuje swoje zadanie. Celem działania kościoła jest przybliżanie innym osoby Jezusa. Gdy tak się dzieje, w kościele ma miejsce wzrost i zbudowanie (Efez. 4:11-13). Dojrzały kościół posiada w gronie swoich członków przedstawicieli każdego narodu (Obj 5:9-10).

IV. MYŚLENIE TYPU „Z” OWOCUJE DZIAŁANIEM TYPU „Z”

A. Dawanie typu „Z”

Myślenie typu „Z” wymaga dawania typu „Z”. Paweł przytacza słowa Jezusa napominając w Milecie starszych z kościoła w Efezie: „Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” (Dz. Ap. 20:35). Dawanie jest istotną częścią służby kościoła. Paweł podpierając się apostołskim autorytetem zalecał kościołowi w Koryncie: „obyście i w tę taskę obfitowali” (2 Kor. 8:7).

Kościół, który daje, nie tylko odkłada sobie środki na koncie w niebie, lecz co więcej Bóg zaspokaja jego aktualne potrzeby „według bogactwa swego w chwale”. Nasz Pan błogosławi akt dawania zarówno w niebie, jak i na ziemi, dlatego sam zatroszczy się o finansową stronę przedsięwzięcia, jakiego podejmie się kościół dążący do realizacji planu „Z” (Filip. 4:15-19).

B. Strategia „Z”

Wybitny przywódca wielkiego przebudzenia, John Wesley powiedział: „We wszelkim działaniu zwracaj uwagę na koniec”. Stosowanie w praktyce myślenia typu „Z” wywiera ogromny wpływ. Mimo to, niestety, wiele osób oddanych służbie Bogu nigdy nie zastanawia się nad skutkiem ich wysiłków w realizacji Bożego planu „Z”. W takiej sytuacji łatwo jest popaść w rutynę i dopuścić do tego, że ominie nas Boże błogosławieństwo. Postawienie sobie zasadniczego pytania „Czego pragnie Bóg dla miejsca, w którym Mu służymy?” może okazać się niezwykle inspirujące dla ludzi służących Bogu. Odpowiedź na to pytanie pobudza wiarę i prowadzi do bardziej intensywnej pracy dla Boga.

Przykład myślenia typu „Z” w Rumunii

Nelu Sofrac, założyciel kościołów w Rumunii, zauważył, że Bóg pragnął mieć więcej niż cztery kościoły, jakie powstały w jego okręgu zwanym Alba Iulia. Mógł poprzestać na tym i tak znaczącym osiągnięciu, jakim było założenie, prowadzenie i praca duszpasterska w tych czterech kościołach, jednak myślenie typu „Z” motywowało go do dalszego działania.

Zdawał sobie sprawę z tego, że sam nie był w stanie dotrzeć do całego okręgu, wiedział jednak, że Bóg pragnął wypełnić Alba Iulia kościołami, które głosiłyby ewangelię i nauczałyby zgodnie z Pismem. Do skutecznego wypełnienia tego zadania trzeba było założyć w Alba Iulia

500 kościołów. Nelu rozpoczął szkolenie piętnastu młodych ludzi ze swego kościoła i nowych założonych przez siebie placówek. Jego żona Dorina zorganizowała grupę modlitewną złożoną z trzech kobiet. Pastor Nelu podzielił się swoją wizją z innymi pastorami, którzy początkowo niechętnie zareagowali na jego pomysł. W przekonaniu i wierze, że ponieważ Bóg pragnie „Z” dla Alba lulia, pomoże Nelu doprowadzić dzieło do końca, Dorina prowadzi obecnie piętnaście kobiecych grup komórkowych modlących się o nowe kościoły, podczas gdy jej mąż stoi na czele międzywyznaniowego ruchu EVANGALBA z udziałem wielu kościołów. Ruch ten się rozrasta i zakłada nowe kościoły w okręgu Alba lulia dzięki mobilizacji kościołów już istniejących do zaangażowania. Ich głównym zadaniem jest modlitwa, szkolenie, ewangelizacja i zakładanie kościołów.

Zgromadzenia w Alba lulia modlą się, jednoczą we wspólnej wizji, wzrastają w miłości, wysyłają ewangelistów i zakładają kościoły w swoim okręgu. Powoli rozpoczyna się tam proces dawania i pomimo iż ludzie ci uważają się za bardzo ubogich, niektórzy decydują się na wierne dawanie.

Myślenie typu „Z” umożliwiło Nelu działalność na skalę ogólnokrajową. Prowadzi on szkolenia dla założycieli kościołów i zaraza przywódców chrześcijańskich w innych częściach Rumunii wizją zakładania kościołów aż do nasycenia. Spodziewa się, że zostanie wysłany jako misjonarz międzynarodowy poza granice swego kraju.

KONKLUZJA

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest głównym punktem myślenia typu „Z”, gdyż pozostałe zadania w postaci modlitwy, pełnego miłości zjednoczenia, wizji, ewangelizacji i dawania mogą zostać zrealizowane na całym świecie jedynie za pośrednictwem kościoła. Z uwagi na fakt, że kościół musi dotrzeć do wszystkich, siłą napędową myślenia typu „Z” musi być zakładanie kościołów aż do nasycenia. Bóg pragnie „Z”, a jeśli dany kościół działa zgodnie z Bożą wolą, proces zakładania kościołów aż do nasycenia ulegnie przyspieszeniu. Napęlenie wszystkich krajów kościołami ma na celu przekazanie wszystkim ludziom przesłania ewangelii.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na czym polega różnica między założycielem kościołów reprezentującym myślenie „Z” a innymi założycielami kościołów?
- Czy modlisz się o całe narody, regiony, miasta, wsie czy otoczenie?
- Czy modlisz się o to, by Bóg posłał na swoje żniwo więcej robotników? Skoro sam Jezus dał takie polecenie, to czy będzie konsekwentnie odpowiadał na taką modlitwę, jeśli będziemy wytrwale się modlić? Dlaczego robotników jest za mało?
- Czy chcesz współpracować i okazywać miłość braciom z innych wyznań i o innych przekonaniach w sprawach pomniejszej wagi w pracy na rzecz planu „Z”? Czy modlitwa Jezusa o jedność zostanie wysłuchana, czy też modlił się na próżno? Czy staniesz się częścią odpowiedzi na Jego modlitwę?
- Czy osoby z zewnątrz postrzegają twój kościół jako jeszcze jedno wyznanie lub religię, czy też jako społeczność ludzi okazujących miłość?
- Czy masz wizję założenia jednego kościoła lub zostania członkiem ruchu, który wypełni świat kościołami głoszącymi ewangelię?
- Czy wyróżniasz się ofiarnością pod względem finansowym? Czy twój kościół daje pod tym względem dobry przykład? Czy nauczasz na temat dawania? Jeśli nie, to dlaczego, skoro naucza tego Pismo?
- Czy akcje ewangelizacyjne w twoim kościele mają na celu tylko powiększenie twego kościoła, czy też zakładanie nowych?

PLAN DZIAŁANIA

- Zaczynaj myśleć o strategii zakładania kościołów aż do nasycenia, która zawierałaby element modlitwy, jedności i miłości, wizji, ewangelizacji i zakładania kościołów. Zanotuj kilka początkowych pomysłów i podziel się nimi ze swoim nauczycielem lub prowadzącym ten kurs.
- Pomyśl o swoim otoczeniu, wsi, mieście, regionie lub kraju. Zastanów się, jak byś odpowiedział na pytanie: „Czego Bóg pragnie dla _____?” Zapisz trzy rzeczy, które wykonasz w ramach przyczyniania się do realizacji planu „Z” na twoim terenie.

CZYNIE NIE UCZNIAMI JEZUSA

CZYNIENIE
UCZNIAMI JEZUSA

1

LEKCJA

Wprowadzenie do czynienia ludzi uczniami Jezusa

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pokazanie strategicznej roli czynienia uczniami Jezusa w ogólnym procesie zakładania kościoła.

☞ Główne punkty

- Czynienie uczniami Jezusa jest odpowiedzialnością kościoła.
 - Czynienie uczniami Jezusa jest istotą życia kościoła.
 - Czynienie uczniami Jezusa ma zasadnicze znaczenie dla wzrostu kościoła. Pożądane rezultaty
- Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć biblijną podstawę czynienia uczniami zawartą w Wielkim Nakazie Misyjnym.
- Mieć większą osobistą wizję i zaangażowanie w zadanie czynienia uczniami.
- Rozumieć ostateczny cel Boży oraz to, jak ma się on do zadania czynienia uczniami.
- Rozumieć, jak skuteczne czynienie uczniami przyczyni się do jego sukcesu jako założyciela kościoła.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcje poświęcone czynieniu uczniami w Podręcznikach Trzecim i Czwartym stanowią jedną całość. Wskazane jest, by jeden prowadzący poprowadził cały cykl na temat uczniostwa. Jeśli potrzeba więcej niż jednego prowadzącego, powinni oni ściśle ze sobą współpracować. Przed rozpoczęciem cyklu prowadzący powinien zapoznać się z całym cyklem (w sumie sześć lekcji łącznie z planami działania) w celu zrozumienia wyjątkowego potraktowania treści.

WPROWADZENIE

Czynienie uczniami Jezusa jest niezbędne w zakładaniu kościoła i stanowi odpowiedzialność miejscowego kościoła. Kościoły powielają się dlatego, że uczniowie powielają się w życiu innych ludzi poprzez czynienie uczniami Jezusa. Jeśli ewangelizacja jest jak duchowe położnictwo, to czynienie uczniami można porównać do duchowej pediatrii. W procesie wychowywania dzieci nie chcemy, by zawsze były one zależne i niedojrzałe. W procesie czynienia uczniami pomagamy naszym braciom i siostram w Chrystusie wzrastać do pełnej duchowej dojrzałości, współpracując z Bogiem we wzajemnym budowaniu i uświęcaniu. Choć czynienie uczniami należy do zadań miejscowego kościoła, można je wykonać na różne sposoby. Zamiast narzucać sztywny program czynienia uczniami cykl tych lekcji pomoże ci zrozumieć funkcję czynienia uczniami w misji zakładania kościoła i przemyśleć skuteczne wypełnienie tej funkcji we własnej służbie założycielskiej.

I. PODSTAWA BIBLIJNA

Czynienie uczniami leżało u podstaw ziemskiej służby Jezusa. Ewangelie podają jasny opis tego, jak Jezus wybierał pewnych ludzi, aby za Nim szli, szkolili ich i przekazał kontynuację swojej misji. Biblia określa tych ludzi mianem „uczniów”, co oznacza naśladowców lub czeladników. W Wielkim Nakazie Misyjnym Jezus ujawnia, że czynienie uczniami jest dla Niego głównym celem Jego Kościoła do czasu Jego powrotu.

„Została Mi przekazana **wszelka** władza w niebie i na ziemi. Dlatego idąc czyńcie uczniami **wszystkie** narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego, nauczając je zachowywać **wszystko**, co wam nakazałem; a oto ja jestem z wami przez **wszystkie** dni, aż do końca świata” (dosłowne tłumaczenie autora z Ewangelii Mateusza 28:18-20).

Czynienie uczniami leży u samych podstaw Wielkiego Nakazu Misyjnego. Dominującym słowem, które wiąże ten fragment, jest słowo „wszystek”: wszelka władza, wszystkie narody, wszystko (co wam nakazałem) oraz wszystkie dni. W grece słowa „idąc”, „chrzcząc” i „nauczając” są imiesłowami. Tylko czasownik „czyńcie uczniami” został podany w trybie rozkazującym. W tych prostych, choć głębokich słowach Jezus daje swemu Kościołowi zadanie do czasu swego powrotu oraz obietnicę, która stanowi gwarancję sukcesu. W pozostałej części nowego Testamentu, zwłaszcza w pismach Pawła, obserwujemy posłuszne stosowanie się do tego nakazu we wczesnym kościele.

A. Zadanie

Główny nacisk spoczywa na najważniejszym poleceniu „czyńcie uczniami”. Zwróć uwagę, że mowa o czynieniu uczniami, nie tylko nawróconymi. Trzy powiązane ze sobą imiesłowy ujawniają trzy istotne aspekty procesu czynienia uczniami:

1. *Wychodzenie*

Oryginalny grecki odpowiednik można bez trudu przetłumaczyć jako „gdy będziecie szli” lub „w trakcie wędrówki”. Zakłada on, że osoby posłuszne Wielkiemu Nakazowi robią to „idąc”. Czynienie uczniami ma być naturalną częścią naszej życiowej postawy. Jezus nie czynił uczniami w sterylnej izolacji sali wykładowej, lecz w kontekście praktycznego podejścia do życia. Jego czynienie uczniami miało raczej charakter zintegrowany niż odizolowany. Jego naśladowcy powinni brać z Niego przykład – przejmować inicjatywę i nie czekać, aż ludzie przyjdą do kościoła.

2. *Chrzest*

Chrzest jest publicznym świadectwem, że dana osoba wierzy w Chrystusa. Wielki Nakaz Misyjny wskazuje, że chrzci się w imię Trójcy. Dowiadujemy się stąd czegoś o charakterze nowej tożsamości ucznia. Jedną z zadziwiających cech Trójcy jest jedność Ojca, Syna i Ducha. Podobnie wierzący zostaje ochrzczony we wspólnotę przymierza, wspólnotę wierzących, którą cechuje ten sam rodzaj jedności, jaki łączy Trójcę (Jan 17).

3. *Nauczanie*

Kościół jako członek Chrystusowej wspólnoty przymierza oraz jako ten, kto ślubował uznanie Jezusa za Pana, musi nauczyć się żyć zgodnie z tym zobowiązaniem. Zwróć szczególną uwagę, czego mamy nauczać. Przytoczony wiersz nie mówi, że celem jest nauczanie przykazań, lecz raczej **nauczanie posłuszeństwa** wobec wszystkiego, co nakazał Jezus. Istnieje ogromna różnica między nauczaniem przykazań a nauczaniem posłuszeństwa. Zwyczajne mówienie ludziom o woli Chrystusa wobec nich nie osiąga Chrystusowego celu. Musimy uczyć (zachęcać i przysposabiać) ludzi do posłuszeństwa. Zauważ, że trzeba ich uczyć posłuszeństwa wobec „wszystkiego, co nakazałem”. Oznacza to, że musimy ich nauczać całej woli Chrystusa, niczego nie opuszczając. Nie możemy zadowolić się częściowym posłuszeństwem, które tak łatwo może się przerodzić w normę. Musimy raczej bezustannie badać Pisma zadając sobie pytanie: „Czy posłusznie przestrzegamy wszystkiego, co zostało tu napisane?” oraz „Jak jeszcze wierniej możemy wypełniać każde polecenie?”

W końcu mamy wytrwać w tych trzech rzeczach „do końca świata”, tj. do chwili powrotu Jezusa po Jego Kościół. Tymi słowami Jezus dowodzi, że polecenia te odnoszą się do całego Kościoła, a nie tylko do dwunastu uczniów. To wprowadza ścisłą zależność między czynieniem uczniami a zakładaniem kościołów. Zakładanie kościoła wymaga czynienia uczniami, aby młody kościół mógł dojrzewać. Czynienie uczniami wymaga zakładania kościoła, aby wprowadzać nowych wierzących w proces stawania się uczniami.

B. Obietnica

Może się wydawać, że opisane wyżej zadanie nas przerasta. Jednak gdy wychodzimy w celu czynienia uczniami, udzielając chrztu i próbując nauczyć ludzi posłuszeństwa wobec wszystkich poleceń Jezusa, możemy iść pewni siebie. Mamy zapewnienie, że ostatecznie odniesiemy sukces, ponieważ **wszelka władza** należy teraz do Chrystusa, a On obiecał, że będzie z nami **po wszystkie dni** aż do końca świata. Sam Chrystus jest gwarancją sukcesu, gdy trwamy w Nim, polegając na Jego władzy i obecności (por. Jan 15:4-17).

Apostoł Paweł siedząc w więzieniu napisał z przekonaniem do kościoła w Filipi (Filip. 1:6): „...Mam właśnie ufność, że Ten, który zapoczątkował w was dobre dzieło, dokończy go do dnia

Chrystusa Jezusa”. Ponieważ miał świadomość Bożego działania i obecności Ducha w wierzących i ich społeczności, wiedział, że jego praca nie poszła na marne. Jest to dobra nowina dla nas na początek lekcji o czynieniu uczniami.

II. DEFINICJA UCZNIA I CZYNIENIA UCZNIEM

A. Uczeń

Uczeń to osoba, która pokłada zaufanie w Chrystusie i poprzez chrzest utożsamia się z uczniami Chrystusa oraz została członkiem Chrystusowego Kościoła. Jako członek Chrystusowej wspólnoty przymierza przyrzeka posłuszeństwo Chrystusowi i stara się prowadzić życie całkowicie podporządkowane woli Chrystusa. Posłuszeństwo to nie polega jedynie na zewnętrznym dostosowaniu się do woli Chrystusa, lecz wypływa z serca pełnego miłości, wiary i nadziei. Wzrastanie ucznia w posłuszeństwie jest procesem trwającym całe życie. Pismo określa mianem ucznia tego, kto „się zaprze samego siebie, ... weźmie krzyż swój i ... naśladuje (Chrystusa)” (Mat. 16:24). Uczeń służy innym (Mat. 20:25-28). Okazuje najwyższą miłość wobec Chrystusa (Łuk. 14:25-27). Ludzie poznają, że jest uczniem Chrystusa po jego miłości do innych (Jan 13:34-35). Jego życie przyniesie obfity owoc (Jan 15:8).

B. Czynienie uczniem

Czynienie uczniami można zdefiniować jako proces, w którym Kościół, opierając się na władzy i obecności Chrystusa, przejmuje inicjatywę w:

- Prowadzeniu ludzi do wiary i posłuszeństwa Chrystusowi.
- Włączeniu ich do Chrystusowej wspólnoty przymierza, Kościoła, poprzez chrzest.
- Wprowadzaniu ich w życie całkowicie podporządkowane woli Chrystusa.

Prowadzenie ludzi do wiary i posłuszeństwa wobec Chrystusa często nazywamy ewangelizacją – zagadnienie to zgłębialiśmy już wcześniej. Na potrzeby tej części szkolenia zakładamy, że ludzie poprzez chrzest zostali już przyłączeni do Chrystusowej wspólnoty przymierza i są częścią Chrystusowego Kościoła. W tej części kursu poświęcimy uwagę wprowadzaniu ich w życie polegające na całkowitym posłuszeństwie wobec woli Chrystusa.

III. BOŻE WEZWANIE DO CZYNIENIA UCZNIAMI

A. Przygotowanie oblubienicy Chrystusa

Badając Pismo widzimy, że wielkim Bożym celem w historii ludzkości jest oddanie chwały Chrystusowi poprzez postawienie go ponad wszystkim. Widzimy też, że Chrystus otrzyma „oblubienicę”, uświęconą i bez skazy, która będzie „Jego Ciałem, Pełnią Tego, który napełnia wszystko wszelkimi sposobami” (Efez. 1:23). Chrystus będzie sprawował najwyższą władzę, lecz nie będzie tego robił sam. Będzie rządził wraz ze swoją Oblubienicą, Kościołem. W zakładaniu kościoła ewangelizacja skupia się na przyprowadzaniu ludzi, aby stali się częścią Kościoła. Czynienie uczniami z kolei skupia się na przygotowaniu Oblubienicy do życia z jej Panem, Jezusem.

Dlatego Kościół stanowi nieodzowną część odwiecznego Bożego planu. Wszystkie obecne Boże działania zmierzają do utworzenia świętej wspólnoty, ludu powołanego do tego szczególnego celu – prawdziwej jedności z Nim i ze sobą nawzajem, udziału w tym samym życiu, jakie cechuje Trójcę. Odświeżenie Kościoła i przekazanie go jego mężowi, Chrystusowi, jest ostatnim, kulminacyjnym wydarzeniem odnotowanym w Księdze Objawienia. Doprowadzona do stanu doskonałości Oblubienica i Bóstwo będą się zachwycać i cieszyć sobą nawzajem przez całą wieczność. Kościół w końcu przyniesie Bogu zasłużoną chwałę, odzwierciedlając Jego święty charakter i oddając Mu cześć „w duchu i w prawdzie” (Jan 4:23). **Podsumowując, polecenie Chrystusa o czynieniu uczniami jest wezwaniem do udziału w tworzeniu świętej Bożej wspólnoty, doskonałej i świętej oblubienicy przeznaczonej dla Chrystusa.**

B. Czynienie Oblubienicy godną Pana Młodego

Wszystko, kim jesteśmy i co robimy należy oceniać w świetle Bożego wezwania do udziału w tworzeniu świętej Bożej wspólnoty, Kościoła. Miarą naszego sukcesu w czynieniu uczniami jest uczynienie oblubienicy godną Chrystusa. Czy to, czym się obecnie zajmujemy, przygotowuje oblubienicę godną Chrystusa? Zastanów się nad poniższymi pytaniami:

- Czy przysposabiamy ludzi do wzrastania w jedności z Bogiem i sobą nawzajem? Czy prowadzimy ich do życia, w którym objawia się Boża miłość, będąca odbiciem tej jedności?
- Czy przysposabiamy ludzi do głębszego wzrostu w wierze i nadziei pokładanej w Chrystusie?
- Czy przysposabiamy swoich uczniów do skutecznej służby dla innych, do budowania ich w Chrystusie?
- Czy przysposabiamy ludzi do bycia ambasadorami Chrystusa, którzy wzywają innych do stania się częścią świętej Bożej społeczności i tym samym powiększania Chrystusowej Oblubienicy?

IV. W JAKI SPOSÓB CZYNIE NIE UCZNIAMI PRZY CZYNIA SIĘ DO ZAKŁADANIA KOŚCIOŁA

Czynienie uczniami leży u podstaw zakładania kościoła. Twój sukces w zakładaniu nowych kościołów będzie zależał nie tylko od pozyskiwania nowych nawróconych dla Chrystusa, lecz na czynieniu ich prawdziwymi uczniami posłusznymi Mu coraz bardziej.

Zakładanie kościołów w rzeczy samej polega na tworzeniu wspólnot uczniów tam, gdzie nie było jeszcze żadnej. Początkowa faza zakładania kościoła wymaga prowadzenia ludzi do wiary i posłuszeństwa wobec Chrystusa. Jak wynika z powyższej lekcji na temat Wielkiego Nakazu Misyjnego, nawrócenie jest pierwszym krokiem w czynieniu uczniami.

Zawsze trzeba pamiętać o tym, że osiągnięcie celu nie polega na nawróceniu dla samego nawrócenia. Nawrócenie należy rozumieć jako pierwszy etap w procesie trwającym przez całe życie. Czynienie uczniami prowadzi nowo nawróconych do coraz głębszego pojmowania woli Chrystusa wobec nich oraz buduje ich tak, że coraz pełniej wzrastają w posłuszeństwie. To pogłębiające się pojmowanie i posłuszeństwo wypływa z serc pełnych miłości, rosnących w jedności z Chrystusem i sobą nawzajem. Innymi słowy prawdziwa „wspólnota” powstaje wtedy, gdy proces czynienia uczniami przebiega tak, jak należy. Skoro zakładanie kościołów oznacza tworzenie nowych wspólnot uczniowskich, w takim razie tak pojmowane uczniostwo jest całkowicie niezbędnym.

Innym istotnym aspektem uczenia nowo nawróconych posłuszeństwa wobec Chrystusa jest przysposabianie ich do służby. Czynienie uczniami polega m.in. na przygotowaniu nawróconych do wiernego usługiwania innym z wykorzystaniem darów duchowych, w jakie Bóg ich wyposażył. Dlatego czynienie uczniami prowadzi do szybkiego pomnożenia współpracowników w służbie. Wśród nich znajdują się tacy, którzy przyłączają się do misji zakładania kościoła. Gwałtowny wzrost współpracowników jest jednym z najważniejszych czynników w tworzeniu ruchu zakładania kościołów.

V. ROZPOCZYAMY MAJĄC NA UWADZE CEL

Podczas wspólnego układania długofalowego planu czynienia uczniami dla twojej misji zakładania kościoła, musicie przejść przez trzy krytyczne etapy:

- Zrozumienie celu waszego czynienia uczniami.
- Zrozumienie obecnej sytuacji duchowej swoich ludzi.
- Opracowanie planu udzielania ludziom pomocy w przemieszczaniu się z obecnego etapu w kierunku waszego celu czynienia uczniami.

Wasze zainteresowania skupiają się obecnie na ustaleniu celu i sprawieniu, by ukształtował on wasze obecne poczynania. Bóg jest tym, który wyznacza cel. Nasze zadanie polega na wyraźnym zrozumieniu tego, do czego On nas powołuje, a następnie na odpowiedzi wiarą i posłuszeństwem. Wszelkie nasze planowanie nie jest niczym więcej niż posłuszną odpowiedzią na ujawnienie Bożego celu. Sporządzamy plany dlatego, że chcemy być posłuszni Bogu z całego serca i umysłu. Sporządzamy plany dlatego, że **zamierzamy** być posłuszni i do tego posłuszeństwa dopasować odpowiednio nasze życie. Takie planowanie zawsze odbywa się przy świadomym poleganiu na Bogu. Rodzi się ono i kształtuje w modlitwie.

Jeśli chodzi o czynienie uczniami waszym celem jest życie całkowicie podporządkowane woli Chrystusa. Waszym punktem wyjścia jest obecna duchowa sytuacja ludzi, których prowadzicie w uczniostwie. W końcu musicie opracować strategię pomagania ludziom w przemieszczaniu się z obecnego etapu do całkowitego posłuszeństwa woli Chrystusa. Musicie znaleźć praktyczny sposób, by pomóc im głębiej zrozumieć, co oznacza życie członków Chrystusowej wspólnoty przymierza oraz przygotować ich do życia w absolutnym posłuszeństwie wobec woli Chrystusa. Czynienie

uczniami nie odbywa się w żadnym ustalonym miejscu ani czasie. Jest to proces dynamiczny i zróżnicowany. Może się odbywać w najróżniejszych miejscach z udziałem różnych ludzi. (Sięgnij do lekcji 5 „Formy czynienia uczniami Jezusa” z cyklu „Czynienie uczniami Jezusa”.)

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego ewangelizacja bez uczniostwa nie ma racji bytu?
- Jaki wpływ wywrze służba skutecznego czynienia uczniami na zakładanie nowego kościoła? Na tworzeniu ruchu zakładania kościołów?
- Czy możliwe jest zakładanie kościoła bez odpowiedniego nacisku na uczniostwo? Dlaczego tak lub dlaczego nie?
- W jakich różnych kontekstach/formach kościoł mógłby zmierzać do czynienia uczniami?

PLAN DZIAŁANIA

- Opisz cele czynienia uczniami, jakie obecnie wyznacza sobie twój kościół.
- Wymień cele czynienia uczniami, do których twoim zdaniem powinieneś dążyć.

CZYNIE
UCZNIAMI JEZUSA

LEKCJA 2

Twoja rola w czynieniu uczniami Jezusa

KLUCZ DO SUKCESU W UCZNIOSTWIE

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przegląd kluczowych rozważań dotyczących sukcesu w czynieniu uczniami.

☞ Główne punkty

- Skuteczny prowadzący w uczniostwie to ktoś, kto sam bezustannie wzrasta w wierze, nadziei i miłości.
- Skuteczny prowadzący w uczniostwie daje innym wzór wiary, nadziei i miłości.
- Skuteczny prowadzący w uczniostwie opiera się na podstawie wiary, nadziei i miłości.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, dlaczego jego własny, ciągły wzrost ma zasadnicze znaczenie dla procesu czynienia uczniami.
- Być w pełni przekonany o strategicznej roli poświęcania swego czasu na modlitwę, przygotowanie i wartościowe kontakty z wierzącymi w ich postępkach w uczniostwie.
- Rozumieć potrzebę skupienia się na rozwijaniu ludzi, nie realizacji programu, oraz na kształtowaniu i promowaniu twórczości i elastyczności w czynieniu uczniami.
- Rozumieć potężny, długofalowy wpływ swego obecnego czynienia uczniami na pomnażanie społeczności i pokoleń wierzących.

☞ Dodatek

2A Cechy charakterystyczne chrześcijańskiej miłości

I. DUCHOWY WZROST

Zasady bezpieczeństwa w trakcie lotu samolotem informują nas, że w razie wypadku dorośli mają założyć wymagany sprzęt zabezpieczający, zanim pomogą w tym procesie innym. Chodzi o to, że jeśli sami nie jesteśmy bezpieczni wskutek zaniedbania własnej osoby, nie będziemy w stanie pomóc innym w potrzebie. Zasada ta nie wynika z egoizmu, lecz pragmatyzmu. Ma ona też zastosowanie w dziedzinie uczniostwa.

Twój własny wzrost duchowy jest absolutnie niezbędny, jeśli masz stać się skutecznym prowadzącym w uczniostwie. To, czego uczysz się na tym szkoleniu, to zaledwie skromny początek. Pogłębianie swojego życia duchowego powinno się stać dla ciebie sprawą pierwszoplanową.

A. Rozwijanie duchowej spostrzegawczości

W końcu twoja zdolność oceny duchowego stanu twoich ludzi będzie zależała od poziomu twojej własnej duchowej dojrzałości. Nie może tego zastąpić żaden program szkoleniowy ani podręcznik. Im bardziej jesteś dojrzały, tym głębsze twoje osobiste doświadczenie i zrozumienie wiary, nadziei i miłości, tym wyraźniej będziesz dostrzegał ich obecność lub brak u innych. Im głębszy będzie twój wzrost, tym wyraźniej będziesz rozumiał, jak naprawdę się mają sprawy duchowe w życiu twoich uczniów z Bożego punktu widzenia.

Spostrzegawczość duchowa pochodzi z dostosowania swego serca, duszy i umysłu do Boga. Oznacza to, że zaczynasz postrzegać sprawy w taki sam sposób, jak Bóg. To, co On kocha, ty również darzysz miłością, to, co On odrzuca, ty także odrzucasz. To, co sprawia Bogu radość, cieszy i ciebie. To, co Boga zasmuca, zasmuca ciebie. Jego sprawa jest twoją sprawą, jego

cele stają się twoimi celami, Jego wartości – twoimi wartościami. Spostrzegawczość duchowa pochodzi z głębokiej zażyłości z Bogiem, podczas której dzielisz się z Nim wszystkim w modlitwie.

Wzrost duchowej spostrzegawczości wzbudza głód wzrastania w poznaniu i rozumieniu Boga. Zapragniesz otwartości i szczerości z Bogiem, nie będziesz niczego przed Nim ukrywać. Zechcesz oddać Bogu wszystko, czym jesteś i wszystko, co posiadasz. Będzie cię cieszyć każda okazja służenia Mu. Ponoszenie dla Niego ofiar uznasz za radość i przywilej. Nic nie będzie miało dla ciebie takiego znaczenia, jak spacer z Bogiem w taki sposób, doświadczanie z Nim intymnej społeczności.

B. Znajomość czynników warunkujących duchową dojrzałość

Twoje pojmowanie czynników warunkujących duchowy wzrost zależy od twoich własnych zmagania i zwycięstw w tych dziedzinach. Jeśli sam nie doświadczyłeś wzrostu, nie masz żadnego praktycznego doświadczenia w kwestii, co „działa”, a co nie. Im głębszy jest twój wzrost, 1) tym wyraźniej będziesz sobie uświadamiać, jaki kierunek masz obrać, aby twoi ludzie wciąż wzrastali oraz 2) jak pokonywać duchowe przeszkody w ich życiu.

C. Rozwijanie duchowego wpływu

Okazywanie duchowego wzrostu w twoim własnym życiu będzie jedynym czynnikiem, który naprawdę otworzy oczy twoim uczniom. Ich pojmowanie tych spraw będzie się pogłębiało, gdy będą obserwować ciebie. Z drugiej strony, jeśli zauważą, że dużo mówisz, lecz rzeczywistość nie przystaje do twoich słów, szybko stracą motywację. Mogą też stracić szacunek do ciebie jako duchowego przywódcy, co odbierze ci możliwość wywierania wpływu na ich życie. Będziesz mówił i nikt nie będzie cię słuchał.

II. OKAZYWANIE SWOIM UCZNIOM CHRYSTUSOWEJ MIŁOŚCI

Absolutnie niezbędne jest, byś darzył swoich uczniów miłością taką jak Chrystus i okazywał im ją w praktyczny sposób. Jeśli ponad wszelką wątpliwość wiesz, że bardzo ich kochasz, zdobędą się na większą szczerość z tobą, będą bardziej podatni na twój wpływ i będą bardziej wyrozumiale patrzeć na twoje błędy i słabości. Po sposobie, w jaki ty ich kochasz, poznają, co oznacza kochanie innych.

A. Na czym polega miłość do swoich uczniów?

Ma to wiele wspólnego z twoimi pragnieniami – z tym, czego naprawdę chce twoje serce. **Kochać innych oznacza pragnąć innych.** Tęsknisz za prawdziwą społecznością z innymi (Hebr. 10:24-25). Pragniesz spędzać z nimi czas (Filip. 4:1, 1 Tes. 2:17-18).

Ma to wiele wspólnego z twoimi radościami – z tym, co raduje twoje serce. **Kochać drugiego oznacza cieszyć się nim** (Filip. 4:1; 1 Tes. 2:19-20; 3:9; 2 Kor. 7:14-16).

Pragniesz przebywać z innymi braćmi i siostrami, by móc się nimi cieszyć. Cieszycie się sobą i przebywaniem ze sobą. Cieszy cię obraz twego ukochanego Zbawcy, jaki dostrzegasz nawet w najpokorniejszym i najbardziej złamanym człowieku. Cieszysz się na widok Bożego działania w duszy innego tak, jak matka cieszy się z pierwszych słów i kroków swego niemowlęcia. Akceptujesz i doceniasz innych takimi, jakimi są. Zauważasz i cieszysz się z dobrych cech i osiągnięć innych. Cierpliwie znosisz cudze niedoskonałości i porażki.

Miłość do innych ma coś wspólnego z tym, na co nastawione jest twoje serce i umysł – z kim się one utożsamiają. Kochać innych taką miłością, jaką Chrystus pokochał ciebie, oznacza być tego samego serca i ducha (Rzym. 12:10, 15; Filip. 1:27, 2:1-5; Hebr. 13:3).

Podstawą twojej jedności z innymi jest twoja jedność z Chrystusem. Jeśli to, co jest w sercu i umyśle Chrystusa, znajduje się w tobie i innych, wtedy jesteś tego samego serca i myśli. W Chrystusie podzielasz ten sam punkt widzenia, te same wartości, ten sam cel, te same cierpienia i ciężary itp.

Jeśli jesteś jednego serca i myśli z innymi, nie rozumiesz już w kategoriach „ja” lub „moje”, lecz raczej „my” i „nasze”. Twoje radości są ich radościami, a twoje smutki ich smutkami. Twoja potrzeba jest ich potrzebą. Twój sukces jest ich sukcesem, a twoja porażka ich porażką. Twoje błogosławieństwo staje się ich udziałem. Interesują ich twoje problemy i chcą ci pomóc tak, jak potrafią, byś mógł stawić czoła trudnościom lub je pokonać. Twoje cele są przedmiotem ich szczególnej troski. Pragną zrobić, co w ich mocy, by pomóc ci je osiągnąć. Chcą też dać ci

szansę niesienia im pomocy. Pragną ci błogosławić i otrzymywać błogosławieństwa od ciebie. Chcą cię lepiej poznać i zrozumieć. Pragną przy tym, byś i ty lepiej ich poznał i rozumiał.

B. Jak miłość ta przejawia się w twoim życiu?

W Biblii pełno jest przykładów praktycznego okazywania tej miłości w życiu. Gdy tego rodzaju miłość jest obecna, będzie miała głęboki wpływ na twoje czyny, jak to opisuje na przykład trzynasty rozdział Pierwszego Listu do Koryntian. Sięgnij do rozszerzonej wersji fragmentu z tego listu 13:4-7 w Dodatku 2A „Cechy charakterystyczne chrześcijańskiej miłości”.

Masz kochać wszystkich ludzi. Masz okazywać tego rodzaju miłość każdemu, kogo Bóg postawi na twojej drodze, w takim stopniu, jak potrafisz. Jesteś jednak ograniczony. Nie masz tyle czasu ani środków, aby wszystkim okazywać tego rodzaju miłość. Musisz ustalić jakieś priorytety. Bóg jest na pierwszym miejscu. Bóg z kolei umieścił w twoim życiu innych, z którymi doświadczasz tego rodzaju głębszych relacji – twoją rodzinę, braci i siostry w miejscowym kościele itp.

C. Kilka praktycznych wskazówek okazywania miłości swoim uczniom

- **Spędzaj z nimi czas po to, by się nimi cieszyć i pokazywać im, że jesteś z nimi jednego serca i myśli.** Przyjrzyj się cechom miłości do innych opisanym w takich fragmentach jak Rzym. 12:10-21, Filip. 2:1-8 oraz 1 Kor. 13:4-7.
- **Módl się z nimi.** Módl się o problemy, jakich doświadczają i odpowiedzi, jakie otrzymują w różnych sytuacjach. Proś Boga, by pokazał ci, jak okazywać taką miłość ludziom, których ci dał w taki sposób, żeby odpowiadali i wzrastali.
- **Studuj z nimi.** Czytajcie wspólnie książki i dzielcie się tym, czego się dowiadujecie. Studiujcie razem Pismo, stosując je w rozwiązywaniu codziennych problemów.
- **Bądź twórczy.** Wykorzystuj czas w twórczy sposób, by osiągać różnorodne cele. Wspólnie pracujcie, bawcie się i spożywajcie posiłki. Zaskakuj wrastających wierzących swoim szczerem, głębokim zainteresowaniem nimi.
- **Bądź dostępny.** Ważne jest, by twoi uczniowie wiedzieli, że jesteś dostępny przy odpowiadaniu na pytania i doradzaniu w wątpliwościach, jakie wyłaniają się w codziennym życiu.
- **Szukaj propozycji i wsparcia ze strony innych chrześcijan.** Jeśli okazywanie miłości jest twoją słabą stroną, szukaj potrzebnego ci wsparcia w celu poczynienia postępów.

III. SKUPIENIE SIĘ NA PRAWDZIWYCH DUCHOWYCH POTRZEBACH LUDZI ZAMIAST NA PROGRAMACH

A. Skupianie się na rzeczach prostych

Skupiaj uwagę na rzeczach prostych, takich jak miłość, wiara, nadzieja. Reszta będzie wynikać z tych trzech. Najbardziej podstawowa z nich wszystkich jest miłość. Jeśli twoi uczniowie zawiodą w okazywaniu miłości Bogu i innym, Duch Święty dozna zasmucenia i zgaszenia. Gdy tak się dzieje, Duch nie może już świadczyć ich duszom, że są Bożymi dziećmi. Mogą oni łatwo zacząć tracić wiarę i nadzieję. Mogą łatwo stracić pewność, że Bóg naprawdę ich akceptuje i być może nawet zacząć wątpić w swoje zbawienie. Jeśli dochodzą do takiego etapu, wszelkie słowa pociechy z twojej strony nie pomogą. Musisz rozpoznać działanie Ducha Świętego w ich życiu i współpracować z Nim. Pomóż danej osobie rozwiązać problem grzechu. Nie dawaj fałszywej pociechy. Pomóż im zobaczyć Boży ostateczny cel w ich życiu oraz jak Bóg działa nad jego osiągnięciem.

B. Pomaganie uczniom w zachowywaniu właściwych priorytetów

Nie przeciążaj swoich ludzi programami i zajęciami. Daj im wolność opuszczania mniej ważnych zajęć, by mogli zachować swoje priorytety bez konieczności przepracowania się.

C. Okazywanie cierpliwości

Nowi wierzący mają do przejścia długą drogę. Całe ich wewnętrzne życie musi ulec przemianie: sposób myślenia, wartości i pragnienia (Rzym. 12:2).

Musisz wciąż dodawać im nadziei, gdy upadają. Ich naturalną tendencją będzie popadanie w rozpacz. Musisz być jak rodzic, który zachęca dziecko do podniesienia się po upadku. Daj im czas na przyjdzie po rozum do głowy. Zachęcaj ich. Nigdy z nich nie rezygnuj. Muszą wiedzieć,

że wierzysz w nich i że Bóg może przebaczyć i przebaczy. Muszą mieć świadomość, że bez względu na to, co zrobią, ty i Bóg będziecie ich kochali. Jeśli nie uda ci się przekazać tego przesłania, znajdując się w wielkim niebezpieczeństwie stracenia nadziei i poddania się.

IV. ZMIERZANIE DO POWIELANIA I POMNAŻANIA

Bez względu na to, jaką „formą” czy strukturą się posługujesz w czynieniu uczniami, musisz znaleźć sposoby pomnożenia osób zaangażowanych w zadanie prowadzenia w uczniostwie. Nie jesteś w stanie sam osobiście wszystkich poprowadzić. Masz ograniczone środki i powinieneś zaangażować w to zadanie innych dla ich dobra i wzrostu. Musisz zaplanować, jak pomnożyć liczbę współpracowników do służby w dużej grupie, małej grupie i do spotkań sam na sam.

Ogólnie rzecz biorąc będziesz musiał dostarczyć podanych niżej rodzajów wsparcia tym, których przysposobiasz do zadania czynienia uczniami:

- Okazji do obserwowania ludzi, którzy wykonują już służbę, do jakiej twój pomocnicy się przygotowują.
- Wskazówek i praktycznego przeszkolenia najważniejszych umiejętności.
- W razie potrzeby pomocy w opracowaniu praktycznej strategii wykonywania tego, co konieczne.
- Odpowiednich okazji do przećwiczenia tego, czego się uczą wraz z pożyteczną oceną.
- Praktycznych rad i wsparcia w budowaniu pewności siebie i umiejętności.

V. CZĘSTA OCENA SWOJEJ SŁUŻBY I GOTOWOŚĆ DO KONIECZNYCH ZMIAN

Czy każdy otrzymuje to, czego potrzebuje do życia pełnego miłości, nadziei i wiary? Czy każdy wzrasta w miłości i jedności z Bogiem i sobą nawzajem? Czy każdego Bóg skutecznie używa do budowania Ciała Chrystusa oraz jego rodziny? Czy każdego Bóg skutecznie używa jako swego ambasadora w świecie? Jakie zmiany trzeba wprowadzić po to, by umożliwić każdemu poczynienie prawdziwych postępów w każdej dziedzinie?

Nie trać czasu na podtrzymywanie programu dla samego posiadania programu. Twój cel polega na tym, by każde zajęcie w służbie służyło celom wymienionym w poprzednim akapicie. Zawsze stawiaj sobie pytanie, czy twoje „formy” skutecznie służą „funkcjom”.

VI. NAUKA, NAUKA I JESZCZE RAZ NAUKA!

Cały czas trzymaj kurs jako uczeń. Nie przestawaj zadawać pytań. Odkryj środki dostępne do wspierania cię w twoim wzrastaniu i pomaganiu innym wzrastać w Chrystusie. Pytaj innych o narzędzia dostępne i pomocne w czynieniu uczniami. Jeśli potrzeba jakiegoś środka, który jest niedostępny, stwórz go i podziel się nim z innymi.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jak można zastosować te koncepcje w wychowywaniu naszych dzieci dla Chrystusa?
- Omówcie następujące stwierdzenie: „Ludzie nie troszczą się o to, ile wiesz dopóki się nie dowiedzą, na ile się troszczysz”. Jeśli to prawda, to jaki wpływ może ona wywrzeć na naszą służbę wobec innych?
- Jakie dobre materiały są dostępne w twoim języku? Jakie materiały należy przetłumaczyć lub napisać, aby zaspokoić twoje potrzeby w kwestii czynienia uczniami?

PLAN DZIAŁANIA

- Zapoznaj się z fragmentem z Pierwszego Listu do Koryntian 13:1-7 i zastanów się nad cechami chrześcijańskiej miłości wymienionymi w Dodatku 2A. Wybierz trzy-pięć konkretnych sytuacji, w których musisz zastosować te cechy. Zapisz w swoim dzienniku duchowym, jak zastosowałeś te cechy i jakie były skutki.
- Sporządź listę materiałów na temat uczniostwa dostępnych w twoim języku lub języku docelowym ludzi, do których chcesz dotrzeć w nowo założonym kościele.

CZYNIENIE
UCZNIAMI JEZUSA
DODATEK

2A

Cechy charakterystyczne chrześcijańskiej miłości

(PIERWSZY LIST DO KORYNTIAN 13:4-7)

Przy czytaniu tej listy proś Boga, by wskazał ci konkretne sytuacje, w których musisz zastosować te cechy miłości.

Miłość jest cierpliwa

- Miłość znosi krzywdy bez unoszenia się gniewem, poddawania goryczy lub próby zemsty.
- Miłość ufa, że Bóg działa w życiu brata, pozostawia sąd w Bożych rękach, a przy tym żal jej brata, który się zagubił.

Miłość jest łaskawa

- Miłość pragnie błogosławić drugiemu, pragnie dla brata tego, co najlepsze, rozumie jego słabości i dobrocią odpowiada na krzywdy.
- Miłość zawsze okazuje ducha łagodności i współczucia dla brata bez względu na to, co zrobił, troszczy się o zmagania i cierpienia swego brata i robi wszystko, co w jej mocy, by pomóc bratu je znieść.

Miłość nie zazdrości

- Miłość nie czuje się urażona tym, że inni mają korzyści czy dobrodziejstwa, których ona nie posiada, jest nawet gotowa poświęcić własne stanowisko i wpływy dla dobra innych.
- Miłość cieszy się z sukcesu i postępu innych i zachęca ich do dalszych osiągnięć, nie postrzega innych jako rywali w ubieganiu się o stanowisko czy wpływy, widzi w nich raczej partnerów w usługiwaniu Ewangelii. Miłość zawsze zadaje pytanie: „Co mogę zrobić, by pomóc im zostać jeszcze bardziej użytecznymi sługami Chrystusa?”

Miłość nie szuka poklasku, nie unosi się pychą

- Miłość nigdy nie wskazuje na siebie jako na kogoś lepszego, sprawiedliwszego, mądrzejszego czy zdolniejszego od innych, nie zwraca na siebie uwagi. Chętnie daje wiarę, pochwały i uznanie dla innych.
- Miłość uznając swoje ograniczenia jest zawsze otwarta na wskazówki od innych, chętna do przyjmowania pomocy ze strony innych w głębszym zrozumieniu Bożego Słowa i życiu według niego oraz interesuje ją wpływ jej słów i czynów na jej brata.

Miłość nie szuka swego

- Miłości nie interesuje korzyść własna, usprawiedliwianie się, własna wartość, dba raczej o dobro całej wspólnoty, jest gotowa ponieść ofiary dla dobra innych nawet jeśli ma prawo do rzeczy, z których rezygnuje.
- Gdy pojawiają się konflikty (które wyraźnie nie są skutkiem grzechu), miłość jest gotowa spojrzeć na sytuację z perspektywy drugiej osoby i podporządkować się zwierzchności oraz woli zgromadzenia. Miłość nie reaguje w sposób niszczący jedność ciała. Raczej pokornie i łagodnie próbuje wyrazić swoje przekonania w taki sposób, by zachować jedność ciała i uszanować przywódców.

Miłość nie unosi się gniewem

- Miłość nie obraża się łatwo ani nie unosi się gniewem, prawie nie zauważa krzywd wyrządzanych jej przez innych.
- Zraniona miłość nigdy nie oddaje ciosu, nie szuka zemsty ani nie stosuje gróźb. Odpowiada dobrem na zło.

Miłość nie pamięta złego

- Miłość nigdy nie przechowuje rejestru grzechów innych ludzi ani nie rozwodzi się nad cudzymi wadami.

- Miłość szybko wybacza wszelką obrazę bez względu na to, czy obrażający wyraził skruchę i nie chowa w sercu urazy.

Miłość nie cieszy się z niesprawiedliwości

- Miłość nie znajduje przyjemności w wytykaniu lub omawianiu cudzych błędów albo mówieniu o bracie w sposób oskarżycielski czy pozbawiony miłości.
- Miłość chroni opinię brata, nie rozsiewa plotek ani pogłosek, stara się je powstrzymać.

Miłość współweseli się z prawdą

- Miłość pragnie, by w każdej sytuacji zwyciężała prawda, nawet jeśli jest to bolesne i oznacza przyznanie się przez nią samą do błędu.
- Miłość tęskni za prawdą, życiem w prawdzie, przyjmowaniem prawdy, popieraniem prawdy Bożego Słowa, pragnie, by Bóg badał jej słowa, czyny i pobudki i objawiał jej wszystko to, co Mu się nie podoba.

Miłość wszystko znosi

- Nie ma tak wielkiego grzechu, by miłość nie mogła go wybaczyć i odpowiedzieć dobrocią.

Miłość wszystkiemu wierzy

- Miłość zawsze jest skora do oddania prawa do wątpliwości swemu bratu, interpretowania cudzych słów i czynów w najbardziej szlachetny sposób oraz zakładania, że jej brat nie popełnił niczego złego.
- Miłość niechętnie sądzi pobudki słów i czynów swego brata wiedząc, że tylko Bóg naprawdę rozumie serce jej brata.

Miłość we wszystkim pokłada nadzieję

- Miłość zawsze ma nadzieję na najlepsze. Nie jest naiwna, ale skłonna do wybaczenia i dawania bratu drugiej szansy.
- Miłość zawsze ma nadzieję na pełne odzyskanie brata, który upadł modląc się i licząc na Boże miłosierdzie wobec niego.

Miłość wszystko przetrzyma

- Miłość nie dochodzi do kresu wytrzymałości, nie załamuje się.
- Miłość nigdy nie mówi: „To jest ostatnia kropla, która przepełniła kielich”.

CZYNIENIE
UCZNIAMI JEZUSA

3

LEKCJA

Znaj swoich ludzi, znaj swój cel

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie celów czynienia uczniami oraz obserwacja duchowej dojrzałości i skuteczności w służbie swoich uczniów w świetle tych celów.

☞ Główne punkty

- Dobry prowadzący w uczniostwie pojmuje biblijne kryteria wzrostu w posłuszeństwie jako duchową dojrzałość i skuteczność w służbie.
- Dobry prowadzący w uczniostwie orientuje się w duchowym stanie swoich ludzi.
- Dobry prowadzący w uczniostwie ma na uwadze konkretny cel do osiągnięcia przez swoich ludzi.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać najważniejsze kryteria biblijne duchowej dojrzałości i skuteczności w służbie.
- Być przekonanym, że bardzo ważne jest zwracanie uwagi raczej na serce niż na zachowanie zewnętrzne.
- Rozumieć, jak zacząć ocenianie duchowej dojrzałości i skuteczności w służbie swoich uczniów w świetle kryteriów biblijnych.

☞ Dodatek

3A Niektóre teksty NT o wierze, nadziei i miłości

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Wskazane jest opracowanie przez uczestników Dodatku 3A przed rozpoczęciem tej lekcji.

WPROWADZENIE

Jak powiedzieliśmy w Lekcji 1 „Wprowadzenie do czynienia ludzi uczniami Jezusa”, są trzy kluczowe fazy w opracowaniu planu czynienia uczniami w twojej akcji zakładania nowego kościoła:

1. Pojmowanie swojego celu czynienia uczniami.
2. Znajomość obecnego stanu duchowego swoich ludzi.
3. Opracowanie planu, który miałby pomóc ludziom przejść z obecnego etapu do etapu czynienia uczniami.

W niniejszej lekcji skupimy się na fazie 1 i 2.

I. POJMOWANIE CELU CZYNIENIA UCZNIAMI

Pierwszym krokiem w opracowaniu skutecznego planu czynienia uczniami jest jasne pojmowanie swego ostatecznego celu. Jak już ustaliliśmy w lekcji pierwszej, twoim ostatecznym celem w czynieniu uczniami jest przysposabianie ludzi do życia w całkowitym posłuszeństwie wobec woli Chrystusa. Rodzi się jednak pytanie, co to oznacza w praktyce?

A. Kryteria duchowej dojrzałości – wiara, nadzieja i miłość

W trakcie lektury Nowego Testamentu dostrzegamy, że Jezus podsumowuje całe zagadnienie posłuszeństwa słowem „miłość” (Mat. 22:36-40). To założenie leży u podstaw wielu z Jego nauk rozsianych po wszystkich Ewangeliach (Mat. 5-7 – Kazanie na Górze, Łuk. 7:36-50, Łuk.

11:39-46, Jan 14:21 itd.). Później to samo obserwujemy u Pawła (Rzym. 13:8-10, 1 Kor. 13:1-13; Gal. 5:6 itd.).

Biblia konsekwentnie podaje też dwa inne podstawowe elementy posłusznego życia: wiarę i nadzieję (1 Kor. 13:13). Po więcej informacji sięgnij do Dodatku 3A „Niektóre teksty NT o wierze, nadziei i miłości”. Wiara, nadzieja i miłość są jak dotąd najistotniejszymi cechami ludzi, którzy prowadzą życie całkowicie podporządkowane woli Chrystusa. Jest to jedyna prawdziwa miara duchowej dojrzałości. Wszystko inne wypływa z tych trzech. Jeśli twoi uczniowie posiadają te cechy, to wkrótce będą mieli wszystko inne, co chciałbyś u nich widzieć. Przede wszystkim bowiem chcesz, by twoi uczniowie byli ludźmi wiary, nadziei i miłości.

B. Kryteria skuteczności w służbie

Jeśli chodzi o służbę, miłość także tutaj jest kluczowym elementem (Efez. 4:15-16 i 1 Kor. 12-14). Bez względu na to, jako rodzaj służby pełni dana osoba, celem jest budowanie Ciała Chrystusa w miłości, dopóki całe Ciało nie „osiągnie Chrystusowej pełni”. Dlatego życie w miłości, wierze i nadziei jest koniecznością w służbie dla innych – zarówno wierzących, jak i niewierzących. Sam Jezus powiedział, że „nie przyszedł, aby Mu służyli, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mat. 20:28). My natomiast mamy iść w Jego ślady.

Skutkiem tego będzie doświadczenie przez Kościół wzrostu zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym (Mat. 13:31-32). Wzrost pod względem ilościowym oznacza, że kościół będzie wzrastał liczebnie, zarówno w liczbie jednostek, jak i zgromadzeń – będzie to miało wpływ na całe ciało Chrystusowe na świecie. Wzrost pod względem jakościowym oznacza, że kościół wzrasta w Chrystusowej dojrzałości.

II. ZNAJOMOŚĆ OBECNEGO STANU DUCHOWEGO SWOICH LUDZI

Gdy wyjaśniłeś już swój cel, tj. wiesz, jakimi uczniami mają się stać twoi ludzie, musisz poddać ich ocenie w świetle tego celu. Poniżej znajduje się kilka pytań, które mogą ci w tym pomóc. Ostatecznie jednak twoja zdolność oceny dojrzałości twoich ludzi zależy od twojej własnej duchowej dojrzałości. Żadna lista, podręcznik czy szkolenie nie może jej zastąpić. Im dojrzałszy jesteś, tym trafniej potrafisz ocenić duchową rzeczywistość w życiu tych, którym pomagasz. Im głębsze jest twoje osobiste doświadczenie i pojmowanie wiary, nadziei i miłości, tym wyraźniej będziesz w stanie dostrzec ich obecność lub brak u innych. Gdy wzrośnie twoje własne poznanie Słowa Bożego sercem, będziesz mógł posługiwać się Słowem z większą zręcznością i lepszym wglądem w czynienie uczniami.

A. Skupienie się na sprawach serca, nie na zewnętrznym zachowaniu

Przy ocenie duchowego stanu swoich ludzi ważne jest, by skupić się raczej na sprawach serca niż na zewnętrznym zachowaniu. Obecność i wzrost wiary, nadziei i miłości w sercu danej osoby to najważniejsza rzecz, jaka cię interesuje. Zewnętrzne zachowanie (słowa i czyny) ujawniają zawartość serca (Mat. 12:34-35, 15:18-20; Łuk. 6:43-45, 8:15). Próba uzyskania pożądanego zachowania jest stratą czasu, jeżeli problem tkwi w sercu. Jeśli serce ulega przemianie, jej skutkiem będzie odpowiednie zachowanie.

Gdy zauważysz w ich zachowaniu coś niewłaściwego, spróbuj zorientować się w przyczynach i pobudkach kryjących się za ich czynami. Załóżmy na przykład, że ktoś nie przychodzi już na nabożeństwa. Zamiast skupiać się na jego zewnętrznym zachowaniu i wywierać na niego presję, by zaczął przychodzić, spróbuj się zorientować, dlaczego przestał przychodzić i usłużyć mu na tym poziomie. Są trzy zasadnicze pytania, jakie można sobie postawić:

- Co to zachowanie ujawnia na temat jego przekonań lub ich braku?
- Co to zachowanie ujawnia na temat jego zrozumienia lub jego braku?
- Co to zachowanie ujawnia na temat skłonności lub postawy jego serca?

W większości wypadków konieczna będzie rozmowa z tą osobą po to, by rzetelnie zbadać, co się dzieje w jej wnętrzu.

Służba czynienia uczniami, która nie skupia się na sercu, przygotowuje ludzi, którzy być może będą dobrzy w zewnętrznym dostosowaniu się do oczekiwań. W tym samym czasie jednak nastąpi niewielki duchowy wzrost.

UWAGA: Jakkolwiek skłonności serca nie można bezpośrednio zaobserwować, można je zmierzyć pośrednio za pomocą słów i czynów danej osoby. Naucz się szukać wzorców zachowań, które ujawniają główne postawy ich serca w odniesieniu do poniższych pytań.

B. Ocena dojrzałości w miłości, wierze i nadziei

1. Jak ocenić dojrzałość w miłości

Kluczowe pytania pomocne w ustaleniu, na ile dojrzały są twoi ludzie w dziedzinie miłości:

a. Miłość do Boga

- Czy pragną Boga ponad wszystko inne i ponad wszelkie inne relacje? Czy on jest ich priorytetem numer jeden w życiu? Jeśli nie, to co zajęło Jego miejsce w ich sercach? Czy jest coś co pragną bardziej niż Jego?
- Czy cieszą się Bogiem bardziej niż wszystkim innym? Czy w Nim znajdują najwyższą przyjemność? Jeśli nie, to co cieszy ich bardziej od Boga? Co zajęło Jego miejsce w ich sercach?
- Czy są jednego serca, duszy i myśli z Bogiem? Jeśli nie, to co zajęło Jego miejsce w ich sercach? Na czyje podobieństwo ukształtowały się ich serca i umysły? Z kim lub czym się utożsamiają? Czyje wartości odzwierciedlają? Czy są wierni więcej niż jednej osobie?
- Jak konsekwentni są w zachowywaniu tej miłości? Jeśli zdarzy się im upadek, jak szybko wyrażają skruchę i znów zaczynają chodzić z Bogiem?
- Czy okazują (niewłaściwą) miłość do tego świata? Musimy zdawać sobie sprawę z powagi tego zagadnienia. Jest to w zasadzie kwestia bałwochwalstwa. Jedyne najważniejsze pytanie w tym życiu brzmi: komu lub czemu oddaliśmy swoje serce? Serca wielu osób będą podzielone – będą oni próbować kochać zarazem Boga, jak i świat. Pomóż swoim uczniom uświadomić sobie nierealność tej postawy (Mat. 6:24, Jak. 4:4-5, 1 Jana 2:15-17). Miłości do świata i miłości do Boga nie da się pogodzić. W końcu zwycięży jedna lub druga. Wyraźne dowody ciągłej miłości do świata wskazują na fakt, że miłość do Boga jest albo martwa, albo zamiera bez względu na to, jak „religijny” ktoś wydaje się na zewnątrz. Duchowy wzrost bez rozwiązania tego problemu jest niemożliwy. Zapoznaj się z wykazami Pawła opisującymi owoce ciała. Są one kolejną wskazówką miłości do świata w czymś sercu (Gal. 5:19-21; 1 Kor. 6:9-10; Rzym. 1:28-32; Jak. 3:14-16).

b. Miłość do innych

- Czy pragną mieć prawdziwą społeczność z innymi wierzącymi (Hebr. 10:24-25) i spędzać z nimi czas? (Filip. 4:1, 1 Tes. 2:17-18).
- Czy cieszą się z innych wierzących? Czy z ich powodu odczuwają radość? (Efez. 1:15-16, Filip. 1:3-8, 4:1, 1 Tes. 2:19-20, 3:9).
- Czy są jednego serca i myśli ze swoimi braćmi i siostrami w Chrystusie? Czy w praktyczny sposób okazują swoją jedność i miłość? (Dz. Ap. 4:32-35, Rzym. 12:10-21, 1 Kor. 13:4-7, Filip. 1:27, 2:1-4, Hebr. 13:3).
- Czy kochają swoje rodziny? Czy bezustannie służą swoim rodzinom w miłości, pogłębiając jedność w rodzinie i budując każdego członka w Chrystusie? (Efez. 5:25 - 6:4).
- Czy mają serce dla zgubionych? Czy konsekwentnie okazują zgubionym miłość? (Gal 6:10).

2. Jak ocenić dojrzałość w wierze

Kluczowe pytania pomocne w ustaleniu, na ile dojrzały są twoi ludzie w dziedzinie wiary:

- a. Czy rozumieją, czym jest wiara?
- b. Czy rozumieją, czym jest Boża łaska?
- c. Czy ich wiara jest głęboko zakorzeniona w Piśmie? Czy pojmują tak, jak należy podstawowe prawdy biblijne (Rzym. 10:17)?
- d. Czy mają głębokie przekonanie do tych prawd?

- e. Czy mają głębokie przekonanie o Bożej miłości i pełnej akceptacji w Chrystusie?
- f. Czy żyją wiarą polegając na Bożej łasce w każdej dziedzinie swego życia?

3. Jak ocenić dojrzałość w nadziei

Kluczowe pytania pomocne w ustaleniu, na ile dojrzały są twoi ludzie w dziedzinie nadziei:

- a. Czy ich serca są zwrócone na Chrystusa i Jego wezwanie (1 Jana 3:1-3)? Czy jest to cel ich życia? (Filip. 3:7-14).
- b. Czy rozumieją dane im Boże obietnice? Czy ufają, że Bóg ich dotrzyma? (Rzym. 4:18-24).
- c. Czy są przekonani, że Bóg współdziała we wszystkim dla ich dobra, przygotowując ich do powołania, jakie dla nich ma? (Rzym. 8:28-30).

C. Ocena skuteczności w służbie dla innych

W miarę wzrastania twoich uczniów w wierze, nadziei i miłości, powinna wzrastać ich skuteczność w służbie dla innych. Kluczowe pytania do rozważenia brzmią:

- Czy skutecznie posługują się darami i zdolnościami danymi im przez Boga do budowania innych w miłości, wierze i nadziei (Efez. 4:11-13, 15-16)?
- Czy zachęcają i przysposabiają ludzi do wzrastania w jedności z Bogiem i ze sobą nawzajem? Czy przysposabiają innych do prowadzenia życia, w którym byłaby widoczna Boża miłość wyrażająca tę jedność (Hebr. 10:24-25)?
- Czy udzielają swoim braciom praktycznego wsparcia, jakiego potrzebują w pokonywaniu duchowych trudności w swoim życiu? (Sięgnij do lekcji 4 pt. „Pomaganie uczniom w duchowym wzrastaniu” z cyklu „Czynienie uczniami Jezusa”).
- Czy w skuteczny sposób przekazują Ewangelię zgubionym? (1 Tes. 1:8).
- Czy skutecznie prowadzą zgubionych do Chrystusa i włączają ich w ciało Chrystusowe?
- Czy zachęcają i przysposabiają innych chrześcijan do skutecznego przekazywania Ewangelii zgubionym za pomocą słów i czynów?

III. PRAKTYCZNE WSKAZÓWKI CZYNIENIA UCZNIAMI JEZUSA

- **Systematycznie spędzaj z nimi czas.** Ciesz się nimi i pokazuj, że jesteś z nimi jednego serca i myśli. Przyjrzyj się cechom miłości opisanym w takich fragmentach, jak Rzym. 12:10-21, Filip. 2:1-8 oraz 1 Kor. 13:4-7.
- **Planuj wspólne spędzanie czasu.** Duchowe wzrastanie w uczniostwie nie staje się przypadkiem. Nikt nie rodzi się uczniem, musi się nim stać. Każdy uczeń ma szczególne potrzeby, a ty musisz się nimi zająć w zorganizowany sposób.
- **Dziel się swoimi zmaganiem.** Dzielenie się swoimi zmaganiem i otwartość na potrzeby innych pomaga w tworzeniu więzi między tobą a twoimi uczniami.
- **Módl się wspólnie.** Módl się o przeżywane problemy i udzielone odpowiedzi na określone problemy. Proś Boga, by pokazał ci, jak okazywać taką miłość ludziom, których ci dał, w taki sposób, by na nią odpowiadali i wzrastali.
- **Studiuj razem z nimi.** Czytajcie wspólnie książki i dzielcie się tym, czego się dowiadujecie. Studiujcie razem Pismo, stosując je do problemów życia codziennego.
- **Bądź twórczy.** Wykorzystuj czas w twórczy sposób na osiągnięcie różnicowanych celów. Pracuj, baw się z nimi i spożywaj wspólne posiłki. Zaskakuj wzrastających wierzących swoim szczerym, głębokim zainteresowaniem nimi.
- **Bądź dostępny.** Ważne jest, by twoi uczniowie wiedzieli, że mogą do ciebie dotrzeć z pytaniami i prośbą o radę odnośnie do zwątpień, jakie wyłaniają się w codziennym życiu.
- **Szukaj wskazówek i wsparcia ze strony innych chrześcijan.** Jeśli okazywanie miłości nie należy do twoich mocnych stron, szukaj wsparcia potrzebnego ci do poczynienia postępów.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Co oznacza duchowa dojrzałość w świetle ostatecznego Bożego celu? Co oznacza skuteczność w służbie?

- Jaki stopień dojrzałości osiągnęli według ciebie twoi ludzie pod względem wiary, nadziei i miłości? Gdzie najbardziej potrzeba wzrostu? (Jeśli nie zacząłeś jeszcze z nikim współpracować, odnieś to pytanie do siebie.)

PLAN DZIAŁANIA

Wypełnij arkusz ćwiczeń zawarty w Dodatku 3A „Niektóre teksty NT o wierze, nadziei i miłości”.

CZYNIENIE
UCZNIAMI JEZUSA
DODATEK

3A

Niektóre teksty NT o wierze, nadziei i miłości

ARKUSZ ĆWICZEŃ

Poniżej znajduje się kilka fragmentów z Biblii skierowanych do różnych kościołów z Nowego Testamentu. Proszę zakreślić różnymi kolorami wszystkie przykłady użycia słów „wiera”, „nadzieja” i „miłość” w tych fragmentach.

List do Rzymian 5:1-5 „Dostąpiwszy więc usprawiedliwienia przez wiarę, zachowajmy pokój z Bogiem przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, 2 dzięki któremu uzyskaliśmy przez wiarę dostęp do tej łaski, w której trwamy i chlubimy się nadzieją chwały Bożej. 3 Ale nie tylko to, lecz chlubimy się także z ucisków, wiedząc, że ucisk wyrabia wytrwałość, 4 a wytrwałość - wypróbowaną cnotę, wypróbowana cnota zaś - nadzieję. 5 A nadzieja zawieść nie może, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany.”

1 List do Koryntian 13:13 „Tak więc trwają wiara, nadzieja, miłość - te trzy: z nich zaś największa jest miłość.”

List do Galacjan 5:5-6 „5 My zaś z pomocą Ducha, na zasadzie wiary wyczekujemy spodziewanej sprawiedliwości. 6 Albowiem w Chrystusie Jezusie ani obrzezanie, ani jego brak nie mają żadnego znaczenia, tylko wiara, która działa przez miłość.”

List do Efezjan 1:15-18 „15 Przeto i ja, usłyszawszy o waszej wierze w Pana Jezusa i o miłości względem wszystkich świętych, 16 nie zaprzestaję dziękczynienia, wspominając was w moich modlitwach. 17 Proszę w nich, aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, dał wam ducha mądrości i objawienia w głębszym poznaniu Jego samego. 18 Niech da wam światłe oczy serca tak, byście wiedzieli, czym jest nadzieja waszego powołania, czym bogactwo chwały Jego dziedzictwa wśród świętych.”

List do Efezjan 3:14-19 „14 Dlatego zginam kolana moje przed Ojcem, 15 od którego bierze nazwę wszelki ród na niebie i na ziemi, 16 aby według bogactwa swej chwały sprawił w was przez Ducha swego wzmocnienie siły wewnętrznego człowieka. 17 Niech Chrystus zamieszka przez wiarę w waszych sercach; abyście w miłości wkorzeni i ugruntowani, 18 wraz ze wszystkimi świętymi zdołali ogarnąć duchem, czym jest Szerokość, Długość, Wysokość i Głębokość, 19 i poznać miłość Chrystusa, przewyższającą wszelką wiedzę, abyście zostali napełnieni całą Pełnią Bożą.”

List do Kolosan 1:3-5, 22-23 „3 Dzięki czynimy Bogu, Ojcu Pana naszego Jezusa Chrystusa, zawsze, ilekroć modlimy się za was - 4 odkąd usłyszeliśmy o waszej wierze w Chrystusie Jezusie i o waszej miłości, jaką żywiecie dla wszystkich świętych - 5 z powodu nadziei nagrody odłożonej dla was w niebie. O niej to już przedtem usłyszeliście dzięki głoszeniu prawdy – Ewangelii..” „22 teraz znów pojednał w doczesnym Jego ciełe przez śmierć, by stawić was wobec siebie jako świętych i nieskalanych, i nienagannych, 23 bylebyście tylko trwali w wierze - ugruntowani i stateczni - a nie chwiejący się w nadziei właściwej dla Ewangelii. Ją to posłyszeliście głoszoną wszelkiemu stworzeniu, które jest pod niebem - jej sługą stałem się ja, Paweł.”

1 List do Tesaloniczan 1:2-3 „2 Zawsze dziękujemy Bogu za was wszystkich, wspominając o was nieustannie w naszych modlitwach, 3 pomni przed Bogiem i Ojcem naszym na wasze dzieło wiary, na trud miłości i na wytrwałą nadzieję w Panu naszym Jezusie Chrystusie.”

1 List do Tesaloniczan 3:6 „6 Teraz - kiedy Tymoteusz od was wrócił do nas i kiedy doniósł nam radosną wieść o wierze i miłości waszej, a i o tym, że zawsze zachowujecie o nas dobrą pamięć i że bardzo pragniecie nas zobaczyć, podobnie jak my was.”

1 List do Tesaloniczan 5:8 „8 My zaś, którzy do dnia należymy, bądźmy trzeźwi, odziani w pancerz wiary i miłości oraz hełm nadziei zbawienia.”

2 List do Tesaloniczan 1:3-4 „3 Bracia, zawsze winniśmy za was Bogu dziękować, co jest rzeczą słuszną, bo wiara wasza bardzo wzrasta, a miłość wzajemna u każdego z was jest obfita, 4 i to tak, że my

sami w Kościołach Bożych chlubimy się wami z powodu waszej cierpliwości i wiary we wszystkich waszych prześladowaniach i uciskach, które znosicie.”

1 List do Tymoteusza 1:5 „5 Celem zaś nakazu jest miłość, płynąca z czystego serca, dobrego sumienia i wiary nieobłudnej.”

2 List do Tymoteusza 1:13 „13 Zdrowe zasady, któreś posłyszał ode mnie, miej za wzorzec w wierze i miłości w Chrystusie Jezusie!”

List do Filemona 4-7 „4 Dziękuję Bogu mojemu zawsze, ilekroć wspominam cię w moich modlitwach, 5 słysząc o twojej miłości i wierze, jaką żywisz względem Pana Jezusa i dla wszystkich świętych. 6 Oby twój udział w wierze okazał się twórczym w głębszym poznaniu wszelkiego dobrego czynu, *jaki jest do spełnienia* wśród was dla Chrystusa. 7 Bracie, doznałem wielkiej radości i pociechy z powodu twojej miłości, że *mianowicie* serca świętych otrzymały od ciebie pokrzepienie.”

List do Hebrajczyków 6:10-12 „10 Nie jest bowiem Bóg niesprawiedliwy, aby zapomniał o czynie waszym i miłości, którą okazaliście dla imienia Jego, gdyście usługiwali świętym i jeszcze usługujecie. 11 Pragniemy zaś, aby każdy z was okazywał tę samą gorliwość w doskonaleniu nadziei aż do końca, 12 abyście nie stali się ospałymi, ale naśladowali tych, którzy przez wiarę i cierpliwość stają się dziedzicami obietnic.”

List do Hebrajczyków 10:22-24 „22 przystąpmy z sercem prawym, z wiarą pełną, oczyszczeni na duszy od wszelkiego zła świadomego i obmyci na ciele wodą czystą. 23 Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo godny jest zaufania Ten, który dał obietnicę. 24 Troszczmy się o siebie wzajemnie, by się zachęcać do miłości i do dobrych uczynków.”

List do Jakuba 2:5 „5 Posłuchajcie, bracia moi umiłowani! Czy Bóg nie wybrał ubogich tego świata na bogatych w wierze oraz na dziedziców królestwa przyobiecanego tym, którzy Go miłują?”

1 List Piotra 1:3-9, 21-22 „3 Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa. On w swoim wielkim miłosierdziu przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei: 4 do dziedzictwa niezniszczalnego i niepokalanego, i niewiedzącego, które jest zachowane dla was w niebie. 5 Wy bowiem jesteście przez wiarę strzeżeni mocą Bożą dla zbawienia, gotowego objawić się w czasie ostatecznym. 6 Dlatego radujcie się, choć teraz musicie doznać trochę smutku z powodu różnorodnych doświadczeń. 7 Przez to wartość waszej wiary okaże się o wiele cenniejsza od zniszczalnego złota, które przecież próbuje się w ogniu, na sławę, chwałę i cześć przy objawieniu Jezusa Chrystusa. 8 Wy, choć nie widzieliście, miłujecie Go; wy w Niego teraz, choć nie widzicie, przecież wierzycie, a ucieszycie się radością niewymowną i pełną chwały 9 wtedy, gdy osiągniecie cel waszej wiary - zbawienie dusz.” „21 Wyście przez Niego uwierzyli w Boga, który wzbudził Go z martwych i udzielił Mu chwały, tak że wiara wasza i nadzieja są skierowane ku Bogu. 22 Skoro już dusze swoje uświęciliście, będąc posłuszni prawdzie celem zdobycia nieobłudnej miłości bratniej, jedni drugich gorąco czystym sercem umiłowcie.”

CZYNIENIE
UCZNIAMI JEZUSALEKCJA
4

Pomaganie uczniom w duchowym wzrastaniu

Cel lekcji

Dwojakim celem tej lekcji jest przygotowanie założyciela kościołów do ustalenia rzeczy, które chrześcijanie muszą 1) wiedzieć i robić, by prowadzić życie w miłości, wierze i nadziei oraz 2) przygotować się do radzenia sobie z najbardziej powszechnymi przyczynami duchowych zmagających.

Główne punkty

- Każdy wierzący musi stawić czoła.
- Właściwa pomoc we właściwym czasie może zapobiec duchowemu zastojowi i pobudzić wzrost.
- „Wiedza” i „wykonanie” są niezbędne do prowadzenia pobożnego życia i usługiwania innym.

Pożądanee rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć i potrafić rozpoznać najbardziej powszechne przyczyny duchowych zmagających u nowych wierzących.
- Znać odpowiednie biblijne sposoby pokonywania tych przeszkód w celu pobudzania duchowego rozwoju.
- Potrafić ustalić najpilniejsze sprawy, jakie musi znać i stosować nowy wierzący, aby móc prowadzić życie pełne miłości, wiary i nadziei oraz skutecznie służyć innym.

Dodatek

4A Analiza potrzeb duchowego wzrostu

Propozycje dla prowadzących nauczanie

W oparciu o własne doświadczenie wypełnij Dodatek 4A przed zajęciami i przygotuj rzutnik lub plakaty do wyświetlenia treści uczestnikom. Spróbuj podsunąć uczniom jakiś dobry pomysł, co mogą zrobić z arkuszami ćwiczeń.

Podkreśl znaczenie materiału zawartego w tabeli 4.1.

WPROWADZENIE

Jednym z naszych zadań jako założycieli kościołów jest zapewnienie nowemu kościołowi duchowego wzrostu. Podczas tych zajęć omówimy kilka powszechnych przyczyn i rozwiązań duchowych zmagających w życiu nowych wierzących.

I. USTALENIE POWSZECHNYCH PRZYCZYN DUCHOWYCH ZMAGAŃ

Jest pewna dość istotna sprawa, z którą musisz się uporać, jeśli masz poznać i wpłynąć na prawdziwy duchowy stan twoich ludzi. Chodzi o ważniejsze przeszkody natury duchowej w ich życiu. Jakie są najpowszechniejsze przyczyny duchowych zmagających? Co powstrzymuje ludzi przed życiem pełnym miłości, wiary i nadziei? Co hamuje ich skuteczną służbę dla innych? Jeśli twoi uczniowie mają wzrastać, musisz znaleźć sposób udzielenia im pomocy w pokonywaniu tych przeszkód.

A oto kilka najpopularniejszych przyczyn duchowych zmagających:

A. Brak zrozumienia u nowych wierzących

- Nie potrafią oni zrozumieć kilku kluczowych prawd biblijnych.

- Nie wiedzą, jak robić to, co należy. Nie są pewni, co lub jak to robić (np. dzielić się z kimś Ewangelią, spędzać czas z Bogiem na lekturze Jego Słowa i modlitwie itp.).
- Nie są pewni, jak się zaangażować w służbę dla innych.

B. Brak posłuszeństwa u nowych wierzących:

- Cechuje ich zapominalstwo i łatwe rozpraszanie uwagi.
- Są chętni do słuchania, ale po prostu zapominają, co powinni robić. W pogoni otaczającego ich świata zapominają o swoich priorytetach i dają się pochłoniąć innym rzeczom.
- Rozumieją prawdę, ale właściwie w nią nie wierzą.
- Pozwolili, by zaślepiła ich miłość do świata lub stali się niewolnikami grzechu.
- Ogarnęło ich zniechęcenie i poddali się.
- Są rozczarowani Bogiem lub innymi chrześcijanami i czują teraz do nich gniew.
- Powstrzymuje ich strach.
- Brakuje im motywacji.
- Jeśli stracili motywację, spróbuj się dowiedzieć, dlaczego. Przyczyna leży na ogół w jednym lub kilku z wymienionych wyżej problemów.

Tabela 4.1 Rozprawienie się z przyczyną duchowych zmagañ

PROBLEM	ROZWIĄZANIE
<p>Niezrozumienie kilku kluczowych prawd biblijnych.</p> <p>Być może dana osoba nie rozumie Boga ani Jego celu dla swojego życia, nie pojmuje istoty prawdziwej wiary ani tego, na czym polega życie wiarą, gdyż nie rozumie nadziei, jaką ma w Chrystusie. Być może nie rozumie ona tego, że Bóg dostarcza wszystkiego w Chrystusie i Ciele Chrystusowym, ponieważ nie pojmuje, że Chrystus ją kocha ani nie wie, co znaczy naprawdę kochać Boga i innych. Być może nie rozumie ona, co oznacza być członkiem Ciała Chrystusa.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Korekta i wskazówki, które jasno wykładają biblijne prawdy, jakich dana osoba nie rozumie oraz ich zastosowanie do jej życia. • Okazje do głębszego studiowania Pisma. • Zachęta do studiowania Pisma i wskazówki w zakresie niezbędnych umiejętności. • Okazje do przyglądania się ludziom, którzy pokazują daną prawdę na przykładzie własnego życia.
<p>Brak wiedzy na temat sposobu wykonywania tego, co należy.</p> <p>Nowi wierzący nie są pewni, co mają robić ani jak to robić. Być może dotyczy to ich osobistego życia z Bogiem (np. modlitwy, studiowania Biblii, cichego czasu itp.). Może to również odnosić się do ich praktycznej służby dla innych (nauczanie, zachęta, prowadzenie studium w rodzinie, dzielenie się osobistym świadectwem, dzielenie się Ewangelią z niewierzącym itp.)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Zachęta do stosowania tego, czego się uczą. • Okazje do obserwowania ludzi, którzy spełniają wymagania. • Wskazówki i praktyczne szkolenie wymaganych umiejętności. • W razie potrzeby pomoc w opracowaniu praktycznej strategii robienia tego, co należy. • Odpowiednie okazje do ćwiczenia tego, czego się uczą wraz z pomocną oceną. • Praktyczne rady i wsparcie w miarę budowania pewności siebie i umiejętności.

PROBLEM	ROZWIĄZANIE
<p>Niepewność, jak zaangażować się w służbę dla innych.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Pomoc w dostrzeganiu różnych okazji do służby i zachęta do zaangażowania się. • Ludzie, którzy naprawdę doceniają ich wysiłki. • Inne osoby chętne do tego, by im usługiwali w trakcie swego rozwoju.
<p>Zwykle zapominalstwo lub łatwe rozpraszanie uwagi.</p> <p>Nowi wierzący chcą być posłuszni, ale po prostu nie pamiętają o tym, co powinni robić. W pogoni otaczającego ich świata zapominają o swoich priorytetach i dają się pochłonać innym rzeczom.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Ciągłe przypominanie o wypełnianiu obowiązków. • Ciągły bodziec i praktyczne wsparcie w robieniu tego, co powinno być zrobione.
<p>Rozumienie pewnych określonych prawd, ale brak ich prawdziwego przyjęcia.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Upomnienie z powodu niewiary i zachęta do uwierzenia. • Powody, dla których warto uwierzyć w daną prawdę, którą nowi wierzący odrzucają. • Okazje obserwowania ludzi, którzy z entuzjazmem stosują te prawdy w swoim życiu.
<p>Pozwolili, by zaślepiła ich miłość do świata lub stali się niewolnikami grzechu.</p> <p>Troski doczesne, ułuda bogactwa i pożądanie rzeczy należących do tego świata mogą często pochłaniać czyjąś uwagę. Niedojrzały chrześcijanin, a nawet ci nieco dojrzałsi, mogą nie mieć siły lub woli opierania się im (Gal. 5:17; Mat. 13:22, 1 Tym. 6:8-10, Jan 2:15-17).</p> <p>Skutkiem grzechu jest duchowa śmierć. Dochodzi wówczas do zgaszenia Ducha Świętego. Dana osoba traci chęć stawienia czoła grzechowi. Traci wolę naśladowania Chrystusa. Zatraca pragnienie prawdziwej duchowej społeczności i ma pokusę wycofania się zarówno od Boga, jak i swoich braci. Osoba taka staje się niewolnikiem grzechu i nie ma już ochoty uwolnić się o własnych siłach (Jan 8:34, Jak. 1:14-15, Hebr. 3:13).</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Praktyczne rady i serdeczne wsparcie w stawianiu czoła określonym słabościom i unikaniu pokusy. • Pomoc w rozpoznawaniu swego grzechu lub wad. • Upominanie i uświadamianie powagi grzechu. • Zachęta do odwrócenia się od określonych grzechów. • Praktyczne rady i serdeczne wsparcie w przewyciężaniu grzechu. • Serdeczne wsparcie w rozwijaniu nowych nawyków. • Zapewnienie o wybaczeniu po odwróceniu się od grzechu. • Serdeczne wsparcie w rozpoczęciu na nowo życia w Duchu.

PROBLEM	ROZWIĄZANIE
<p>Poddawanie się zniechęceniu lub lękowi.</p> <p>W Nowym Testamencie zniechęcenie często bywa skutkiem cierpienia (w wyniku prześladowań lub straty – Mat. 13:20-21, Hebr. 12:3). Twój ludź może spotykać się z niechęcią ze strony rodziny, przyjaciół czy miejscowego księdza. Lęk przed odrzuceniem czy stratą może ich zniechęcać do naśladowania Chrystusa. Zniechęcenie może też wynikać z fałszywych wyobrażeń na temat chrześcijańskiego życia, Bożego działania w ich życiu lub tego, jaki jest kościół czy chrześcijanie.</p> <p>Zniechęcenie może też być skutkiem czyichś duchowych porażek. W wyniku tego ktoś może zacząć powątpiewać w to, czy potrafi podołać wymogom chrześcijańskiego życia lub może mieć poczucie, że Bóg go już nie akceptuje. W końcu zniechęcenie może doprowadzić do rezygnacji. Porażka w służbie może spowodować utratę motywacji.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Przypominanie o Bożych obietnicach. • Bezustanne zapewnianie o miłości, akceptacji i przebaczeniu. • Zapewnienie o tym, że nie jest się samotnym. • Bezustanna zachęta do wytrwałości. • Praktyczna pomoc w stawianiu czoła lękom i wykonywaniu swoich zadań pomimo lęku. • Zapewnienie o Bożej ochronie i błogosławieństwie za wierność. • Bezustanne zachęcanie do pokładania zaufania w Bogu.
<p>Rozczarowanie Bogiem lub innymi chrześcijanami i uczucie gniewu do nich.</p> <p>Niekiedy nowi wierzący mają fałszywe oczekiwania wobec chrześcijańskiego życia. Gdy ich oczekiwania się nie sprawdzają, są rozgniewani na Boga. Albo gdy zawiodą ich inni chrześcijanie, też czują gniew i nie chcą już mieć z nimi do czynienia. Czasem mogą winić Boga za to, co zrobili tak zwani chrześcijanie.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Wskazówka, by dopasowali swoje oczekiwania do tego, co mówi Słowo Boże. • Zachęta do tego, by dostrzec wyższy Boży cel w dopuszczaniu do takich rzeczy w ich życiu. • Upomnienie, by nie obarczać Boga winą za porażki chrześcijan. • Upomnienie, by wybaczać innym tak, jak Bóg nam wybaczył.
<p>We wszystkich powyższych sprawach:</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Potrzeba braci/siostr, którzy trwają w miłości do nich (Rzym. 12:10). • Potrzeba ludzi, którzy będą się modlić o nich i za nich. • Potrzeba ludzi, którzy będą dbać o to, by uregulowali swoje sprawy z Bogiem. • Potrzeba ludzi, którzy będą strzec ich serc. • Potrzeba ludzi, którzy będą ponosić wszelkie poświęcenia, by pomóc im przezwyciężać ich duchowe problemy i wzrastać.

II. USTALENIE WSPARCIA DLA WIERZĄCYCH NIEZBĘDNEGO DO POKONYWANIA DUCHOWYCH PRZESZKÓD

Gdy uda ci się ustalić ich największe duchowe zmagania, musisz postawić sobie pytanie: Jakiego rodzaju wsparcie muszą otrzymać ci ludzie, by pokonać te przeszkody? Jakiej pomocy potrzebują, by konsekwentnie prowadzić życie pełne miłości, wiary i nadziei? Co muszą mieć, by skutecznie służyć innym?

Na tym etapie musisz być wielkim realistą. Każdy z twoich ludzi doświadcza takich problemów. Niewielu z nich będzie w stanie poradzić sobie z nimi o własnych siłach. Jeśli nie otrzymają odpowiedniej pomocy we właściwym czasie, ich życie duchowe zatrzyma się w martwym punkcie. Twoim obowiązkiem jest zapewnić im potrzebną pomoc.

Pismo jasno daje do zrozumienia, że nauczanie i głoszenie kazań to za mało. Ile z powszechnie występujących problemów wymienionych w tabeli 4.1 można pokonać samymi wskazówkami? Niewiele. Biblia mówi o wielu innych niezbędnych służbach w Ciele Chrystusa, takich jak

- upominanie, pocieszanie, przygarnianie słabych (1 Tes. 5:14),
- wykazywanie błędu, pouczanie (2 Tym. 4:2),
- udzielanie upomnień (Tyt. 1:9),
- nawracanie grzesznika z błędnej drogi (Jak. 5:19-20),
- życie w prawdziwej miłości (Efez. 4:15),
- napominanie samych siebie (Kol. 3:16),
- zachęcanie i budowanie jedni drugich (1 Tes. 5:11),
- zachęcanie się wzajemnie do miłości i dobrych uczynków (Hebr. 10:24),
- umacnianie słabości (Hebr. 12:12),
- zachęcanie i zaklinanie (1 Tes. 2:11-12),
- sprowadzanie na właściwą drogę, noszenie brzemion jedni drugich (Gal. 6:1-2),
- znoszenie siebie nawzajem (Efez. 4:2),
- wybaczenie sobie nawzajem (Kol. 3:13),
- modlenie się jedni za drugich (Efez. 6:18, Jak. 5:16, 1 Jana 5:16),
- wyznawanie sobie nawzajem grzechów (Jak. 5:16),
- wzajemne służenie sobie (Gal. 5:13),
- przygarnianie siebie nawzajem (Rzym. 15:7),
- okazywanie czci jedni drugim (Rzym. 12:10),
- czynienie dobrze jedni drugim (Gal. 6:10).

Jeśli twój uczeń naprawdę pragnie z całego serca naśladować Chrystusa, przyjmie życzliwie taką pomoc. Porozmawiaj z nim o tym i uzyskaj jego zgodę na pomaganie mu w taki sposób. Wtedy, gdy pomoc w jakiejś sprawie okaże się konieczna, nie będzie nią zaskoczony.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jakie są najbardziej powszechne przyczyny duchowej porażki nowych wierzących?
- Dlaczego nie udaje się im skutecznie służyć innym?
- Jakie są najważniejsze prawdy, których nie rozumieją lub którym odmawiają wiary?
- Jakie są najważniejsze rzeczy, których nie potrafią zrobić lub nie wiedzą jak?
- Jaki rodzaj wsparcia jest najbardziej potrzebny nowym wierzącym w świetle najbardziej powszechnych duchowych przeszkód?

PLAN DZIAŁANIA

- Zapoznaj się uważnie z tabelą 4.1 „Rozprawienie się z przyczyną duchowych zmagań”.
- Zapoznaj się i rozważ Dodatek 4A, „Analiza potrzeb duchowego wzrostu”. Wypełnij formularz i odpowiedz na pytania w odniesieniu do siebie i do co najmniej jednego z twoich uczniów.

CZYNIENIE
UCZNIAMI JEZUSA
DODATEK

4A

Analiza potrzeb duchowego wzrostu

(Imię osoby)

	Nie stanowi problemu				Poważny problem
	1	2	3	4	5
1. Nie rozumie pewnych kluczowych prawd biblijnych					
2. Nie wie, jak robić to, co należy					
3. Nie jest pewien (pewna), jak zaangażować się w służbę dla innych					
4. Rozumie pewne określone prawdy, lecz tak naprawdę ich nie przyjmuje					
5. Po prostu zapomina lub łatwo odciągnąć jego (jej) uwagę					
6. Pozwala, by pochłonięła go (ją) miłość do świata lub staje się niewolnikiem grzechu					
7. Poddaje się zniechęceniu					
8. Poddaje się lękowi					
9. Jest rozczarowany(a) bogiem lub innymi chrześcijanami i czuje do nich gniew					
10. Brakuje mu (jej) motywacji					
11. Inne					

CZYNIENIE
UCZNIAMI JEZUSA5
LEKCJA

Formy czynienia uczniami Jezusa

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest umożliwienie uczestnikom zrozumienia kilku podstawowych „form”, którymi można się posłużyć w czynieniu uczniami i układaniu planu pod kątem typowych nowych wierzących.

Główne punkty

- Czynienie uczniami nie ogranicza się do żadnego modelu; każdy model ma swoje zalety i ograniczenia.
- Główną rolę założyciela kościołów w czynieniu uczniami jest prowadzenie w uczniostwie przywódców, którzy będą w stanie prowadzić innych.
- Opracowanie planu czynienia uczniami dla nowych wierzących ma zasadnicze znaczenie dla duchowego i fizycznego wzrostu kościoła.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć cztery podstawowe formy wypełniania funkcji czynienia uczniami.
- Wziąć udział w opracowaniu planu czynienia uczniami do wykorzystania przy prowadzeniu w uczniostwie innych wierzących.

Dodatek

5A Plan czynienia uczniami Jezusa

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Upewnij się, czy uczestnicy rozumieją swoje zadanie opisane w „Planie działania”. Muszą oni przynieść ze sobą swoje plany czynienia uczniami na szkolenie według Podręcznika Czwartego. Wypełnij przed czasem swoją kopię Dodatku 5A „Plan czynienia uczniami Jezusa” tak, jakby była przeznaczona dla „typowego” nowego wierzącego. Przygotuj ją do wyświetlenia na rzutniku lub wywieszenia na plakacie jako wzór na zajęcia.

Poproś prowadzących nauczanie, by podzielili się skutecznymi formami działania na podstawie swoich doświadczeń z okresu, gdy byli prowadzeni w uczniostwie oraz sami czynili uczniami. Zaprosz uczestników kursu do udziału w tym dzieleniu się.

WPROWADZENIE

Do tej pory skupiliśmy naszą uwagę na **funkcjach** czynienia uczniami. Zauważyliśmy, że najważniejsze **funkcje** służą jednemu zasadniczemu celowi: przysposabianiu ludzi do prowadzenia życia pełnego miłości, wiary i nadziei. Życie takie jest skutkiem wewnętrznej przemiany duchowej, odnowy serca. Ta wewnętrzna przemiana przejawia się w nowym sposobie myślenia i zachowania. W trakcie tego procesu trzeba przyswoić sobie nowe prawdy i nauczyć się nowych umiejętności. Potrzeba przy tym silnego wsparcia do pokonania duchowych przeszkód. Stąd trzy **funkcje** czynienia uczniami, które należą do najważniejszych, to: 1) przekazywanie istotnych praw, 2) rozwijanie niezbędnych umiejętności oraz 3) dostarczanie potrzebnego wsparcia duchowego.

Teraz zastanawiamy się nad zagadnieniem **formy**. Jakie struktury i metody powinniśmy zastosować, aby mieć pewność, że „funkcje” czynienia uczniami przynoszą oczekiwane rezultaty? Są cztery główne formy bądź struktury, jakimi można się posługiwać w czynieniu uczniami. Można je wykorzystywać jednocześnie i nie muszą być traktowane wybiórczo.

I. FORMA I: WZROST INDYWIDUALNY

Przykład: Modlitwa wstawiennicza Jezusa w 17 rozdziale Ewangelii Jana

Tło: Uczeń działa w pojedynkę. Oznacza to samodzielne studium oraz indywidualne wykonywanie różnych rzeczy typu dawanie świadectwa.

Ilość uczestników: Jedna osoba

Rodzaj służby: Samodzielna nauka

Funkcja: 1) przekazywanie istotnych prawd, np. głębsze zrozumienie prawd poruszonych już na spotkaniu w dużej grupie, małej grupie i spotkaniach sam na sam, 2) rozwijanie niezbędnych umiejętności.

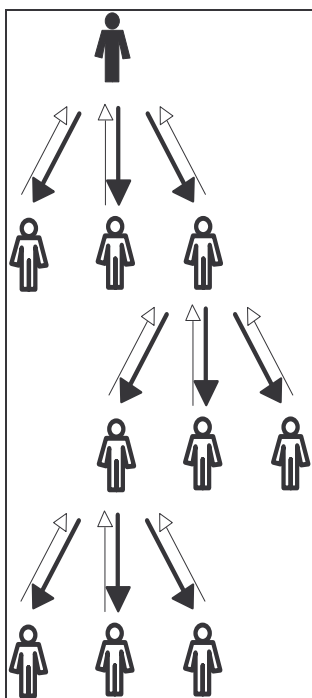
Zalety:

- Można szybciej zdobyć większy zasób wiedzy i doświadczenia.
- Lekturę można dostosować do konkretnych potrzeb danej osoby.
- Przywódcy mogą poświęcać swój czas i energię na zaspokajanie innych potrzeb w służbie.
- Uczeń może się uczyć we własnym tempie i poświęcić czas na rozważanie i zastosowanie.

Ograniczenia:

- Bez jakiegokolwiek testu nie sposób dowiedzieć się, ile zrozumiano lub przyswojono sobie.
- Nie ma okazji obserwowania ucznia w trakcie jego zaangażowania w służbę, tak więc nie można mu udzielać pożytecznych rad.
- Potrzeba wciąż innego rodzaju duchowego wsparcia.
- Podejście bezosobowe, które kształtuje indywidualizm zamiast wspólnoty.

II. FORMA 2: UCZNIOSTWO SAM NA SAM

Przykład: Możemy zaobserwować, jak Jezus posługuje się tą formą w rozmowach z Nikodemem (Jan 3) oraz Samarytanką przy studni (Jan 4).

Tło: Przywódca lub doradca spotyka się osobno z różnymi jednostkami.

Ilość uczestników: 2 osoby na jedno spotkanie.

Rodzaj służby: Doradzanie.

Funkcje: 1) przekazywanie istotnych prawd, 2) rozwijanie niezbędnych umiejętności oraz 3) zapewnienie potrzebnego wsparcia duchowego.

Porozumiewanie się: Porozumiewanie się w obie strony. Doradca otrzymuje ocenę od swego ucznia.

Osoba usługująca: Przeważnie doradca. Powinien on jednak postawić sobie za priorytet szkolenie i angażowanie swego ucznia w służbę dla innych.

Pomnażanie: Każdy doradca powinien mieć następców, którzy uczą się prowadzić w uczniostwie sam na sam tak, jak to pokazano na ilustracji obok. Ci następcy będą się uczyli poprzez „obserwację” i „praktykę” pod nadzorem. Można im zapewnić seminaria szkoleniowe.

Zalety: W wielu przypadkach kontakt sam na sam jest jedynym sposobem zbadania, co się dzieje w życiu duchowym danej osoby. Wielu nowych nawróconych wzrasta tylko wtedy, gdy poświęca się im osobną uwagę.

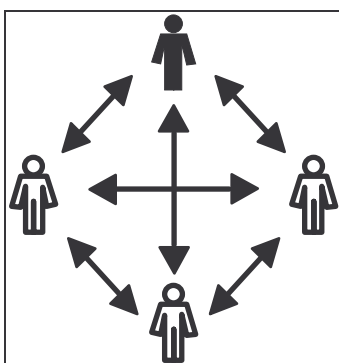
- Istnieją największe szanse zapewnienia danej osobie potrzebnego wsparcia.
- Nauczanie i szkolenie może być dostosowane do konkretnych potrzeb danej jednostki.
- Istnieją największe szanse zorientowania się, ile zrozumiano i przyswojono sobie.

- Istnieją największe szanse udzielenia danej osobie pomocy w zastosowaniu jej nauki w praktyce oraz zaangażowaniu jej w służbę dla innych.
- Przywódca może bez trudu znaleźć i przeszkolić osoby nadające się do służby sam na sam z innymi. Prowadzi to do pomnożenia służby typu sam na sam.
- Jest to doskonała forma nauczania umiejętności.

Ograniczenia:

- Jedna osoba nie może zaspokoić wszystkich potrzeb duchowych danej jednostki. Rozwiązaniem może być kilka różnych spotkań typu sam na sam.
- Przywódca może odbywać służbę typu sam na sam jedynie z kilkoma osobami. Pomnażanie liczby nowych doradców staje się pilną potrzebą.

III. FORMA 3: SŁUŻBA MAŁYCH GRUP

Przykład: Tę formę obserwujemy w rozmowie Chrystusa w pokoju na górze w Ewangelii Jana, rozdziały 13-16.

Tło: Grupy komórkowe, małe grupki na szkółce niedzielnej, małe grupy studium Biblii, grupy modlitewne, grupy kościołów domowych, komisje itp.

Ilość uczestników: Mniej niż 10-15 osób.

Rodzaj służby: Przynoszenie. Celem przywódcy jest przynoszenie innych osób w grupie do wzajemnej służby. Nauczanie nie jest jedyną formą służby.

Funkcje: 1) przekazywanie istotnych prawd, 2) rozwijanie niezbędnych umiejętności oraz 3) zapewnienie potrzebnego wsparcia duchowego.

Porozumiewanie się: Porozumiewanie się przebiega w wielu kierunkach.

Osoby usługujące: Każdy członek małej grupy.

Pomnażanie: Każdy przywódca grupy powinien mieć pomocnika, który szkoli się na kolejnego przywódcę grupy. Pomocnik ten będzie się uczył poprzez „obserwację” i „praktykę” pod nadzorem. Można mu zapewnić seminaria szkoleniowe.

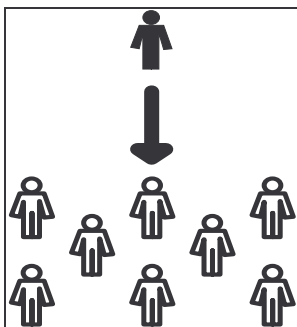
Zalety:

- Grupę mogą prowadzić słabiej wykwalifikowani przywódcy.
- Każdy może być zaangażowany. Porozumiewanie się przebiega w wielu kierunkach. Każdy ma okazję wykorzystania i rozwinięcia swoich darów w służbie.
- Można łatwiej wyszukać i rozwinąć osoby z darem nauczania lub innymi darami przywódczymi. To ułatwia pomnażanie służby.
- Istnieje większa szansa zorientowania się, ile zrozumiano i przyswojono sobie.
- Łatwiej jest skupić nauczanie i szkolenie na prawdziwych potrzebach członków grupy.
- Istnieje znacznie większa szansa zrozumienia głębszych duchowych potrzeb osób w grupie i zapewnienia im potrzebnego wsparcia. Jest większa szansa na udzielenie im pomocy w zastosowaniu w praktyce tego, co słyszą.

Ograniczenia:

- Potrzeba wielu przywódców, jeśli w małych grupach ma być zaangażowana duża liczba osób (można z tego zrezygnować, jeśli mała grupa jest traktowana jako podstawa szkolenia dla nowych przywódców).
- Wiele osób nie podzieli się swoimi najgłębszymi duchowymi potrzebami nawet przed małą grupą. Jeśli grupa jest mieszana (kobiety i mężczyźni), poziom otwartości może być jeszcze niższy.

IV. FORMA 4: SŁUŻBA W DUŻEJ GRUPIE

Przykład: Przykład z życia naszego Pana można znaleźć w Ewangelii Mateusza w rozdziałach 5-7, w Kazaniu na Górze.

Tło: Kazania podczas nabożeństw, szkoła niedzielna, duże grupy studium Biblii, seminaria itp.

Ilość uczestników: 15, 30, nawet 100 lub więcej osób.

Rodzaj służby: Prowadzący przeważnie wykłada.

Funkcje: Główny akcent spoczywa na przekazaniu istotnych prawd, które dotyczą większości osób w grupie.

Porozumiewanie się: Przeważnie jednostronne – od prowadzącego do słuchaczy.

Osoby usługujące: Prowadzący (jeden lub więcej). Służba przebiega w jednym kierunku – od prowadzącego do reszty grupy.

Pomnażanie: Przywódcy zawsze powinni szkolić nowe osoby do tego rodzaju służby. Będą się one uczyć poprzez „obserwację” i „praktykę” pod nadzorem. Można im zapewnić seminaria szkoleniowe. Najzdolniejszym można zaproponować bardziej formalne szkolenie.

Zalety: Potrzeba mniejszej liczby wykwalifikowanych prowadzących/współpracowników do nauczania większej liczby ludzi.

Ograniczenia:

- Mało osób poza głównymi mówcami ma okazję posługiwania się i rozwijania swoich darów w służbie.
- Ta metoda nie jest zbyt pożyteczna w rozwijaniu przyszłych przywódców. Dopóki nie znajdą się inne środki przygotowywania przywódców, trudno będzie przekształcić ten rodzaj służby w ruch zakładania kościołów.
- Do efektywnej pracy potrzeba kogoś z uzdolnieniami nauczyciela/kaznodziei. Często trudno jest znaleźć odpowiednio wykwalifikowanych ludzi.
- Jeden przywódca nie posiada wszystkich darów niezbędnych do zaspokojenia wszystkich duchowych potrzeb grupy.
- Są małe szanse na ocenę, trudno zatem zorientować się, jak wiele zrozumiano i przyswojono.
- Są małe szanse na zrozumienie głębszych duchowych potrzeb osób w grupie i zapewnienia im rodzaju wsparcia, jakiego potrzebują. Są małe szanse na to, by pomóc im zastosować w praktyce to, co słyszą.
- Większość słuchaczy ma tendencję do zachowywania bierności.
- Nikt nie służy przywódcy(om).
- Jeśli jest to główny rodzaj wykonywanej służby, większość ludzi nie będzie dojrzewać duchowo. Prowadzący często są przepracowani, gdyż jest za mało współpracowników.

V. PRZYPOMNIENIE

Wasza główna rola jako założycieli kościoła w procesie czynienia uczniami polega na wyborze i prowadzeniu w uczniostwie potencjalnych przywódców. Oni z kolei zajmą się uczniostwem innych (2 Tym. 2:2). Myśląc o potrzebach swoich uczniów pamiętaj, że ludzie mają różne style uczenia się. Niektórzy na przykład najlepiej uczą się w grupie, inni są samoukami, jeszcze inni potrzebują czyjeś niepodzielnej uwagi. Częścią twojego planu czynienia uczniami powinna być ocena, jak każda osoba uczy się najlepiej oraz zapewnienie prowadzenia w uczniostwie.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jakimi „formami” posługują się najczęściej wasze kościoły w prowadzeniu w uczniostwie swoich ludzi? Jak skuteczne okazały się te formy w zaspokajaniu potrzeb młodych uczniów? Jakich potrzeb nie zaspokojono? Jakie formy twoim zdaniem byłyby najbardziej odpowiednie dla zaspokojenia tych potrzeb?
- Jakie formy zapewniają ci maksimum swobody? Jakie minimum swobody? Dlaczego?

PLAN DZIAŁANIA

Posługując się Dodatkiem 5A „Plan czynienia uczniami Jezusa” przygotuj osobny plan czynienia uczniami dla każdej osoby, którą prowadzisz w uczniostwie.

Musicie przynieść swoje ukończone plany na następną lekcję z cyklu „Czynienie uczniami Jezusa”, która znajduje się w Podręczniku Czwartym.

Plan czynienia uczniami Jezusa

Dodatek ten dostarcza środków do opracowania praktycznego planu, mającego pomóc twoim uczniom we wzrastaniu w duchowej dojrzałości. Dojrzałość duchową mierzy się wewnętrznym osobistym wzrostem, wzrastaniem w relacji z Bogiem oraz z innymi ludźmi. Mamy nadzieję, że już zacząłeś się zastanawiać nad tym, jakich najistotniejszych prawd i umiejętności musisz nauczyć swoich ludzi, zwłaszcza nowych wierzących. Omówiłeś też, jakie rodzaje wsparcia są najbardziej potrzebne nowym wierzącym w świetle ich najbardziej powszechnych duchowych zmagających. Teraz musisz zaplanować, kiedy i jak będziesz nauczać konkretnych prawd i umiejętności podczas kolejnych dwunastu miesięcy oraz jak zapewnisz konieczne wsparcie duchowe. Trzeba też będzie pomyśleć o środkach pomnażania służby.

Powinieneś sporządzić plan dla każdej osoby, którą prowadzisz w uczniostwie w swoim nowo zakładanym kościele. Jeśli to możliwe, osoby z tego samego zespołu zakładającego kościół powinny pracować wspólnie nad opracowaniem tego planu.

Na kolejnych stronach znajdują się dwa arkusze ćwiczeń pomocne w opracowaniu planu czynienia uczniami Jezusa. Wypełnij pierwszy arkusz, 5A.1 „Co nowi wierzący powinni wiedzieć i robić” jako ogólne wskazówki dla nowych wierzących w twojej służbie zakładania kościoła. Drugi arkusz, 5A.2 „Indywidualny plan czynienia uczniem” jest przeznaczony dla każdej osoby, którą prowadzisz w uczniostwie. Są określone prawdy i umiejętności, których każdy z twoich uczniów musi się nauczyć. Wykorzystaj arkusz 5A.2 do ustalenia, jak nauczać tych prawd i umiejętności oraz jaką kolejność chronologiczną zastosować.

Wypełniając poniższe arkusze ćwiczeń miej na uwadze następujące czynniki:

- Ustal, jakie formy (duża grupa, mała grupa, sam na sam, indywidualnie) są najbardziej odpowiednie dla prawdy/koncepcji/przekonania lub nawyku/umiejętności, jakich chcesz nauczyć. Nie musisz posługiwać się wszystkimi czterema formami prowadzenia w uczniostwie.
- Często mądrze jest stosować powtarzanie. Oznacza to, że dana osoba będzie miała do czynienia z podobnymi prawdami lub umiejętnościami kilka razy w różnych formach. Można na przykład wygłosić kazanie na temat pewnej prawdy w niedzielę rano, a potem zastanowić się nad osobistym zastosowaniem tej prawdy w małej grupie i spotkaniach sam na sam.
- Ustal kolejność nauczania prawd i umiejętności. Często istnieje pewna logiczna kolejność, którą powinieneś zachować.
- Zagadnienia o największym znaczeniu dla duchowego przetrwania każdej osoby powinno się prezentować raczej wcześniej niż później.
- Zdecyduj, czy i jakie materiały na temat uczniostwa chcesz wykorzystać. Po dokonaniu wyboru możesz umieścić tytuł danej lekcji lub rozdziału na swoim arkuszu ćwiczeń. Podobnie wypisz materiały przydatne do studium indywidualnego.
- Każdy rząd na arkuszu 5A.2 przedstawia miesiąc. Możesz wymienić kilka tematów w jednej kratce. Na przykład podczas spotkań sam na sam w pierwszym miesiącu możesz wpisać inny temat do opracowania na każdy tydzień, na przykład: osobisty czas z Panem, jak się modlić i radzić sobie z grzechem. Z drugiej strony może zechcesz poświęcić cały miesiąc na omawianie jednego tematu, dajmy na to opracowanie osobistego świadectwa.

Wspólnie ze swoim zespołem zakładania kościoła wykorzystajcie poniższe arkusze ćwiczeń w celu ustalenia potrzeb i opracowania planu dla każdej osoby, jaką chcesz prowadzić w uczniostwie w swoim nowo powstającym kościele. Wpisz w tabele prawdy i umiejętności, których będziesz nauczać.

Arkusze ćwiczeń 5A.1 - Co nowo wierzący powinni WIEDZIEĆ i ROBIĆ**WSKAZÓWKI:**

- *Wymień to, co nowo wierzący koniecznie muszą WIEDZIEĆ, aby prowadzić życie pełne miłości, wiary i nadziei oraz skutecznie służyć innym. Jakie prawdy i koncepcje muszą rozumieć? Wiele z nich będzie wykraczać poza wiedzę intelektualną do przekonań, jakie powinni wyznawać.*
- *Wymień to, co nowo wierzący koniecznie muszą ROBIĆ, aby prowadzić życie pełne miłości, wiary i nadziei oraz skutecznie służyć innym. Wiele z tych rzeczy wymaga nawyków, które powinni sobie wyrobić. Wiele będzie wymagać umiejętności, których muszą się nauczyć.*

	Co muszą WIEDZIEĆ (prawdy lub koncepcje/przekonania)	Co muszą ROBIĆ (nawyki/umiejętności)
Aby prowadzić życie w miłości i jedności z Bogiem		
Aby prowadzić życie w miłości i jedności ze swoimi rodzinami oraz innymi wierzącymi i budować ich w Chrystusie		

	Co muszą WIEDZIEĆ (prawdy lub konceptje/przekonania)	Co muszą ROBIĆ (nawyki/umiejętności)
Aby prowadzić życie pełne wiary		
Aby prowadzić życie pełne nadziei		
Aby skutecznie służyć zgubionym		

Arkusz ćwiczeń 5A.2 – Indywidualny plan czynienia uczniem

_____ Imię osoby

Miesiąc	Indywidualnie	Sam na sam	Małe grupy	Duża grupa
1				
2				
3				
4				
5				

Miesiąc	Indywidualnie	Sam na sam	Małe grupy	Duża grupa
6				
7				
8				
9				
10				

Miesiąc	Indywidualnie	Sam na sam	Małe grupy	Duża grupa
11				
12				

Sprawy do przemyślenia:

- Kto będzie nauczał/szkolił/głosił na poziomie dużej grupy?
- Kto poprowadzi małą grupę?
- Kto będzie pracował z daną osobą (osobami) sam na sam?
- Jak będziesz przygotowywać przywódców tak, by każda z powyższych służb mogła się pomnażać?
- Wymień inne rodzaje wsparcia niż nauczanie (takie jak zachęta, modlitwa, odpowiedzialność itp.). Jak zapewnić tego rodzaju wsparcie? Kto się tym zajmie?

CZYNIENIE
UCZNIAMI JEZUSA

LEKCJA 6

Seminarium na temat czynienia uczniami Jezusa

OMÓWIENIE PRAKTYCZNYCH ZAGADNIĘĆ ZWIĄZANYCH Z CZYNIENIEM UCZNIAMI JEZUSA

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest stworzenie założycielom kościołów okazji do wspólnego opracowania wszystkich zadań w tym cyklu oraz innych praktycznych zagadnień związanych z czynieniem uczniami Jezusa.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Szerzej pojmować praktyczne zagadnienia związane z czynieniem uczniami Jezusa.
- Mieć większy szacunek dla kreatywności w Ciele Chrystusowym w rozwiązywaniu spraw związanych z czynieniem uczniami.
- Mieć silniejsze przekonanie o doniosłości oceny i planowania w procesie czynienia uczniami.
- Mieć pod ręką wstępny pisemny szkic planu prowadzenia w uczniostwie wierzących, którym służy.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Pamiętaj o tym, żeby przypomnieć osobie odpowiedzialnej za przygotowanie sesji szkoleniowych według Podręcznika czwartego, że przed przystąpieniem do szkolenia wszyscy uczestnicy muszą przynieść ukończony plan czynienia uczniami. Materiał ten będzie podstawą dyskusji podczas pierwszej połowy niniejszej lekcji.

Poinformuj też osobę odpowiedzialną za koordynację sesji szkoleniowych według Podręcznika czwartego, że wszyscy prowadzący powinni się przygotować do udziału w seminarium na temat czynienia uczniami w drugiej połowie tych zajęć. Seminarium to złożone z pytań i odpowiedzi powinno odpowiadać na praktyczne pytania zadawane przez założycieli kościołów. W wypadku gdyby założyciele kościołów nie mieli pytań, prowadzący powinni być przygotowani na komentowanie pytań zawartych w tej lekcji.

Zrób plakaty lub czyste folie z **Planem czynienia uczniami Jezusa** (Dodatek 5A,) do uzupełnienia podczas dyskusji w dużej grupie. Może się to okazać potrzebne, jeśli dyskusja w małych grupach będzie niemożliwa z powodu słabo wykonanych zadań. Konieczne jest, by uczestnicy przeszli przez ten proces i rozważyli zagadnienia oraz następstwa czynienia uczniami. W celu jak najlepszego wykorzystania czasu przeznaczonego na tę sesję poświęconą uczniostwu uczestnicy powinni szybko podzielić się na grupy liczące od pięciu do ośmiu osób.

Aby mieć się do czego odwoływać, założyciele kościołów powinni mieć pod ręką swoje ukończone **Plany czynienia uczniami Jezusa** przygotowane w trakcie lub po szkoleniu według podręcznika trzeciego.

I. DYSKUSJE W MAŁEJ GRUPIE (1/2 GODZINY)

Poświęć godzinę lub pół godziny na wspólną pracę nad procesem i opracowanie planu czynienia uczniami dla jednostek i wspólnot. Wyznacz kogoś do prowadzenia dyskusji, posługując się poniższymi pytaniami jako wskazówkami. Postaraj się włączyć do dyskusji wszystkich.

1. Czy ćwiczenie to okazało się pożyteczne w twojej praktycznej służbie? Pod jakim względem?
2. Jak ustaliłeś kolejność rozstrzygania różnych spraw?

3. Jakie elementy kontynuacji (umiejętności, koncepcje, wartości) muszą twoim zdaniem być obecne w pierwszych miesiącach życia nowego chrześcijanina? Dlaczego są one tak ważne? Jak można najlepiej rozwinąć _____ (wybierz jeden z elementów) w życiu wierzącego czy kościoła?
4. Jak ty osobiście przekonałeś się o doniosłości _____ (zagadnienia/prawdy/umiejętności lub koncepcji)?
5. Jakie formy sprawiają, że czujesz się swobodnie?
6. Czy próbowałeś zachować równowagę form tak, by nie nadużywać ani lekceważyć jednej czy dwóch?
7. Co robisz w zakresie szerzenia dzieła czynienia uczniami w miejscu, gdzie jesteś? Jak przygotowujesz „czyniących uczniami”?
8. Co zrobisz w przyszłym tygodniu, aby pomóc uczniom w czynieniu postępów w wierze, nadziei i miłości?

II. SEMINARIUM NA TEMAT CZYNIENIA UCZNIAMI JEZUSA (20 MINUT)

Na ogół możemy się spodziewać, że praktyczne realia służby w połączeniu ze stymulującym działaniem atmosfery szkolenia wytworzą w założycielach kościołów głód wiedzy o czynieniu uczniami. Jeśli jednak założyciele niechętnie zadają pytania, poniższy zestaw może pobudzić ich apetyt.

1. Opisz wydarzenie, sytuację lub czynność, w jaką byłeś zaangażowany na wczesnym etapie swego chrześcijańskiego życia, która pomogła ci zrobić postępy w twoim chodzeniu z Chrystusem.
2. Jakie ziarno prawdy przekazałbyś tym, którzy zaczynają czynić uczniami Jezusa?

III. KONKLUZJA (3 MINUTY)

Jest to ostatnia lekcja z cyklu „Czynienie uczniami Jezusa” w szkoleniu założycieli kościołów. W cyklu tym staraliśmy się zwrócić ci uwagę na strategiczną rolę czynienia uczniami w procesie zakładania kościoła. Patrzyliśmy na czynienie uczniami w kategoriach podstawowej kontynuacji i przygotowania Chrystusowej oblubienicy. Podkreśliśmy cel czynienia uczniami. Mówiliśmy o potrzebie oceny obecnej sytuacji duchowej jednostki lub kościoła. Przedstawiliśmy narzędzie do zaplanowania praktycznego zaspokojenia tych potrzeb i stworzyliśmy okazje do opracowania i omówienia twoich własnych planów.

Zachęcamy cię do dalszego traktowania procesu czynienia uczniami jako sposobu powielania się w życiu innych oraz pomnażania zdolnych pracowników do pozyskiwania dla Chrystusa wsi, dzielnic, miast i kraju.

PLAN DZIAŁANIA

W świetle dyskusji podczas tego seminarium przejrzyj i oceń plany czynienia uczniami, które przygotowałeś po szkoleniu według podręcznika trzeciego dla każdej osoby, jaką prowadzisz w uczniostwie w swojej służbie zakładania kościoła. Wprowadź w tych planach wszelkie niezbędne zmiany w oparciu o wiedzę wyniesioną z tego seminarium. Pamiętaj, że stworzone przez siebie plany nie są sztywne – będą one i powinny się zmieniać wraz z upływem czasu i wzrostem ze strony twoich uczniów. Co pewien czas przeglądaj i aktualizuj plany czynienia uczniami dla każdego z twoich uczniów.